

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9 ᾽Οδὸς Πατησίων ἀριθ. 9

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εἰ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδόλφου Βελῶ καὶ Ἰουλίου Δωτῆν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις, * (συνέχ) — Πέτρου Δελκούρ:
Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ, μετάφρασις Π. Σ (συνέχεια). — Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ
ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ, διήγημα κατὰ τὸ Γαλλικόν, (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτίς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 6

Εἰς τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΙΣΣΕΠΕΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΥΝΑΡΔΟΣ

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Γ'

Ἐνῶ ὁ Λαυρέντιος διετίθετο νὰ ἐκτε-
λέσῃ τὰς διαταγὰς τοῦ ἀστυνομικοῦ ἐπι-
θεωρητοῦ, ὁ Λουβέν, μείνας μόνος ἐν τῇ
εἰρκτῇ, ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις. Αἰφνης ἰδέα
τις τῷ ἐπήλθε:

«Μήπως αὐτὸς ὁ Σίμων ἦτο μετημφιε-
σμένος κατὰσκοπος;»

Ταχέως ὅμως ἀπέβαλε τὴν ὑπόνοιαν
ταύτην μετ' ὀργῆς καὶ ἀγανάκτησεως καθ'
ἑαυτοῦ.

— Χαμένε! ὑπετονθόρισεν, πιστεῶ
λοιπόν, ὅτι ὁλος ὁ κόσμος εἶνε ἄν και' μέ!
Ἀνεμνήσθη εὐαρέστως τῆς φυσιογνω-
μίας, τῆς στάσεως καὶ τῶν λόγων τοῦ
Λαυρεντίου.

— Ὅλα τὰ εἶχε φυσικά! διανοεῖτο.
Μήπως μοῦ ἔκαμε καμμία ἐρώτησι; μή-
πως μοῦ ἔδειξε περιέργεια; Ὅχι. Τοῦ
εἶπα μονάχα ἐκεῖνο ποῦ ἤθελα, καὶ δὲν
ἐφάνηκε πολὺ περιέργος. Μὰ καὶ τί τοῦ
εἶπα; τίποτε... Ἐλα! χωρὶς ἄλλο εἶ-
μαι ζῶο καὶ ξεκουτιάρης...

Διανοεῖτο ἤδη τὰ προσόντα καὶ τὴν
ἔκτακτον ἰκανότητα τοῦ Λαυρεντίου.

— Τί τσακπίνης! ἐσκέπτετο. ὦ! ἂν
τὸν πάρω στὰ χέρια μου, θὰ τὸν κάμω
μάστορην!...

Καὶ ἐφαντάζετο σειρὰν τερατωδῶν ἐγ-
κλημάτων, ἅτινα θὰ ἐξετέλει μετ' αὐ-

τοῦ. Κατὰ τὸ αἰμοβόρον καὶ ἀπαίσιον ἐ-
κείνο ὄνειρον, τὸ πρόσωπον τοῦ γέροντος
ἀθλίου ἀπήστραπτεν ἐκ καταχθονίου λάμ-
ψεως.

Τὴν πρῶταν τῆς ἐπιούσης ἀπεμάκρυνε
τὰς ἰδέας ταύτας, ἵνα σκεφθῇ περὶ τοῦ
τρόπου, δι' οὗ θὰ διέθετε τὰς ὥρας του,
καὶ θὰ διεπραγματεύετο μετὰ τῆς ἀστυ-
νομίας. Εἶχεν ἤδη ἐν μέρει καταρτίσει τὸ
σχέδιόν του, εὐκόλως δὲ συνεπλήρωσεν
αὐτό.

Περὶ τὴν δεκάτην, ὁ Μούλ εἰσῆλθεν·
ὁ Λουβέν ἠγέρθη ὑποδεχόμενος αὐτὸν με-
τὸ ὕφος ἀνθρώπου ἀναμένοντος νὰ συζη-
τήσῃ ἐπωφελῶς δι' αὐτόν. Ἡ μορφή τοῦ
ἐπιθεωρητοῦ ἐδήλου ὀργὴν, ἀγανάκτησιν
καὶ πλῆξιν.

— Στοιχηματίζω, εἶπεν, ὅτι με ἐπερί-
μενες ἐνωρίτερα.

— Ἀλήθεια, σὰς ἐπερίμενα χθὲς τὸ
βράδυ.

— Ἐνόμιζες ὅτι ἡ μάλλον ἐπείγουσα
ὑπόθεσις ἦτο νὰ σὲ στείλω ἐπὶ τὰ ἔχνη
τοῦ Σίμωνος.

— Πῶς, ὄχι! καὶ ἀπορῶ πῶς ἐχάσατε
εἴκοσι τέσσαρες ὥρας.

— Ποῖος σοὶ εἶπεν ὅτι τὰς ἔχασα καὶ
δὲν ἔστειλα ἄλλον ἀντὶ σοῦ;

— Ποῖος μοῦ τὸ εἶπε; αὐτὸ εἶνε ὠ-
ραῖο! τότε τί θέλετε ἐδῶ;

Ἄ! Ὁ Μούλ ἐφάνη δυσανασχετῶν.

— Ἐκτός, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβέν,
ἂν θέλετε νὰ με διασκεδάσετε με τὴν συν-
τροφιὰ σας... ὦ! ὠραῖα! ἄς κουβεντιά-
σωμε λοιπόν. Καθήσατε.

— Φαῦλε! εἶπεν ὁ Μούλ, ἀτενίζων αὐ-
τὸν ὑπόδρα.

— Νά! εἶπεν ὁ Λουβέν, πολὺ χαριτω-
μένη κουβέντα θὰ κάμουμε. Ἐξακολου-
θήσατε.

— Ἄκουσε, εἶπεν ὁ Μούλ, ἄς ὀμιλή-
σωμεν σπουδαίως. Μὲ ἐνέπαιξες καὶ νομί-
ζεις ὅτι θὰ ὑποβάλῃς τοὺς ὄρους σου.

Ἄ! Ὁ Λουβέν προσέκλινε κατανεύων.

— Ἴδου τί κερδίζει τις, ἐξηκολούθησεν
ὁ Μούλ, ὑπηρετούμενος ἀπὸ παληανθρώ-
πους τοῦ εἶδους σου.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Λουβέν, μὰ αὐτὸ
δὲν σὰς ἐμποδίζει νὰ ἐξακολουθήσετε ἀ-
κόμη.

— Ἀπατάσαι. Μοὶ ἔδωκες ἐν μάθημα
καὶ θὰ ὠφεληθῶ ἐξ αὐτοῦ.

— Δὲν θὰ ὠφεληθῆτε. Ἀκούετε; ἄς
ἀφήσουμε αὐτὰ! δὲν σὰς ἔδωκα κανένα
μάθημα. Διὰ νὰ ζητήσετε νὰ σὰς ὑπη-
ρετήσω, ἤξεύρετε εἰς τί ἐκτίθεσθε... Μὲ
κάμνετε νὰ γελῶ με αὐτὸ ποῦ εἶπετε,
νὰ πάρετε τιμίους ἀνθρώπους! Κατεργα-
ρεῖο ἀστυνομικοὶ! Ἄλλοτε ἐπροσπαθή-
σατε ἢ ἐφάνητε πῶς ἐπροσπαθήσατε, διότι
σεῖς τὸ ἔξεύρετε πῶς εἶνε ἀδύνατον. Ὁ
τίμιος ἀνθρώπος — ἂν βρεθῇ τέτοιος νὰ
δεχθῇ αὐτὸ τὸ ἔργον — θὰ κάμῃ τὴν κα-
τασκοπία με συνείδησι καὶ χωρὶς πλάγιο
σκοπὸ! θὰ προσέξῃ, θὰ γυρίσῃ, θὰ παρα-
κολουθήσῃ, μὰ τίποτε δὲν θὰ καταλάβῃ
καὶ θὰ σὰς ἔλθῃ με ἄδεια χέρια. Ὁ γέρω
σύλος ὅμως, ὁ ἀνθρώπος τοῦ κατέργου,
ἀντὶ νὰ σὰς πῆ κουταμάραις, θὰ σὰς κά-
μῃ νεῦμα πῶς ἔξευρε ποῦ εἶνε τὸ κυνήγι
καὶ πῶς θὰ σὰς ὀδηγήσῃ, ἂν θέλετε νὰ
τοῦ δώσετε μερτικό. Καὶ ἐγὼ λοιπόν σὰς
λέγω: Δόστε μου τὸ μερτικό μου.

Ἄ! Ὁ Μούλ δὲν ἀπήντησεν. Ἐξηκολούθει
περιπατῶν ἐν τῇ εἰρκτῇ ὑψῶν τοὺς ὄρους
με ὕφος ἀνυπομονησίας καὶ συγχύσεως.

— Νά, πολὺ ὠραῖα, εἶπεν ὁ Μούλ·
συμφωνῶ μάλιστα ὅτι εἶνε καλὰ, ἂν δὲν
εἶχα παραδειγμα πρόσφατον πλάνης.

— Ποιό; εἶπεν ὁ Λουβέν.

— Ἄ! Θεέ μου! ὑπεσχέθης λαγούς με
πετραχήλια καὶ δὲν ἠδυνήθης οὐδὲ τὴν
ἐλαχίστην πληροφορίαν νὰ δώσης.

Ἄ! Ὁ Λουβέν ἀνηγέρθη καὶ διέκοψεν αὐτόν:

— Θέλετε νὰ σὰς πῶ ἐκεῖνο ποῦ ζη-
τεῖτε ματαίως εἰς τὴν ὑπόθεσι τοῦ Σί-
μωνος; Τρία πράγματα: τὸ ὄργανον, με
τὸ ὅποσον ἐσκότωσε τὴν μικρὰν, τὴν κα-
σέλα ποῦ ἔκρυψε τὰ διακόσια σαράντα
τρία φράγκα ποῦ ἔκλεψε, τὸ ψεύτικο τοῦ
ἀλλοθι — ποῦ λέγουν οἱ δικηγόροι —. Μο-
νάχος σὰς τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν θὰ εὑρετε.
Λοιπόν! ἐγὼ πέρνω ἐπάνω μου τὴν δου-
λειά.

— Πῶς;

— "Α!... πῶς... νά! Θέλετε νά μέ κάμετε νά 'πῶ περισσότερο ἀφ' ὅσα πρέπει; ἀλλά ἡσυχάσατε! 'Ξεύρω νά κρατῶ τὴν γλῶσσά μου.

Καὶ διὰ μυρίων περιστροφῶν ἤρξατο ἐξηγῶν πῶς ἠδύνατο νά βεβαιώσῃ αὐτός, καὶ ἡ ἀστυνομία δι' αὐτοῦ, τὰ τρία οὐσιώδη σημεῖα ἐν τῇ ὑποθέσει τοῦ Σίμωνος.

Βεβαίως, ἔπρεπεν ὁ Μούλ νά εἶνε πεπαικισμένος διὰ μεγάλης ἐφ' ἑαυτοῦ ἰσχύος διὰ νά μὴ γελάσῃ ἀκούων συζητούμενον τὸ ἔγκλημα, ὅπερ αὐτὸς ἔπλασεν. Οὐδ' εἰς μὺς τοῦ προσώπου του ἐκινήθη ἦκουε ψυχρῶς καὶ σοβαρῶς τοὺς λόγους τοῦ Λουβέν· ὅτε δ' οὗτος ἐτελείωσεν ἐπανάλαβε τὸν περίπατον του περιφρονῶν.

— Λοιπὸν, συμφωνεῖτε; ἠρώτησεν ὁ ἀρχαῖος κατάδικος.

Ὁ Μούλ ἔστη, καὶ δι' ὕψους ἀνθρώπου ἀναγκαζομένου ν' ἀποφασίσῃ:

— Ναί, συμφωνῶ, εἶπεν. "Ἐχεις δίκαιον" ἄς λογαριασθῶμεν!

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ Λουβέν θριαμβεύων. Καὶ αὐτὸς ποῦ ἔστειλες νά κατασκοπεύσῃ τὸν Σίμωνα;

— "Ἄς λογαριασθῶμεν! ἐπανάλαβεν ὁ Μούλ. Τί ζητεῖς;

— Περιμένετε· πρῶτον, δὲν πηγαίνω πλέον εἰς Καγιέν.

— "Ἔστω.

— Μῆτε εἰς Βρέστην.

— Συμφωνῶ, ἀλλ' ὑπὸ ἓνα ὄρον.

— Ποῖον;

— Δὲν σὲ βαρύνῃ εἰμὴ ἡ δραπέτευσίς σου καὶ ἡ ὑπόθεσις τῆς ὁδοῦ Σαίν-Ζίλ...

— Ἐννοεῖται. Τώρα εἶμαι ὑπάλληλος τῆς ἀστυνομίας.

— "Ὅχι. Εἶσαι εἰς τὴν διάθεσίν μου, ἰδοὺ τὸ πᾶν. Θὰ σὲ μεταχειρισθῶ, ἂν μὲ συμφέρῃ· ἄλλως σὲ ἐπανακλείω εἰς Λάνγρ ἢ ἀλλαχοῦ, θὰ ἴδωμεν, ἀλλ' ὄχι εἰς Παρισίους· τὸ ἤξεύρεις ὅτι αὐτὸ δὲν γίνεται.

— Συμφωνῶ. Ἀλλά...

— Τί;

— Θὰ μὲ κατασκοπεύετε;

— "Ὅχι. Δὲν ἔχω ἀνάγκην. "Ἄν ξεφύγῃς, ἤξεύρω ποῦ νά σὲ συλλάβω.

— Μοῦ δίνετε τὸ λόγο σας;

— Δὲν δίδω τὸν λόγον μου εἰς ἓνα παληάνθρωπον ὡς σύ. Ἀλλ' ὅταν λέγω ὄχι... εἶνε ὄχι!

Ὁ Λουβέν ἐγίνωσκεν ὅτι τοιαύτη ὑπόσχεσις τηρεῖται πάντοτε. Οὐχ ἦττον, ὅτε μετὰ δύο ὥρας ἐξῆλθε τῆς φυλακῆς, παρετήρησεν ὀλίγον μετ' ἀνησυχίας μῆπως ὑποπτός τις ἠκολούθει αὐτόν.

Ἐπορεύθη διὰ τῶν παροχθίων τοῦ Σηκουάνα, καὶ φθὰς εἰς τὴν παρόχθιον ὁδὸν τῶν Ὀρμ, βέβαιος ὅτι οὐδεὶς τὸν εἶδεν, ἔλαβεν ἀγοραῖαν ἀμαξάν, ὅπως μεταβῆ εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Θρόνου.

ΙΑ'

Ὁ Λαυρέντιος ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν εἰς τὸν ἀριθμὸν ἐβδομήκοντα ἕξ τῆς ὁδοῦ

Προκστείου Ποασσονιέ, ἀφοῦ ἔλαβε παρὰ τοῦ Μούλ χρήματα, ἅτινα θὰ ἐδείκνυε τῷ Λουβέν ὡς τὰ κλαπέντα τῆς ἀρτοποιοῦ.

— Ὁ κύριος Κροασιλιά; ἠρώτησε τὸν θυρωρὸν.

— Ἐδῶ κατοικεῖ, ἀλλ' ἀκόμη δὲν ἐπανῆλθεν ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν.

— Ἀληθῶς, ἔμαθα καθ' ὁδὸν ὅτι αἱ ὑποθέσεις του θὰ τὸν κρατήσωσι μέχρι τῆς αὔριον. Ἀλλ' ὁ θεός μου θὰ σὰς εἶπεν ὅταν ἔφυγε...

— "Α! εἶσθε ὁ ἀνεψιός, τὸν ὁποῖον περιμένει;

— Ναί, κύριε. Ἐλαβε τὴν καλωσύνην νά μοι προσφέρῃ ἐν δωματίον εἰς τὴν κατοικίαν του...

— Πράγματι, πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν μὲ εἰδοποίησεν ὅτι ἀπροσδοκῆτως φεύγει καὶ μὲ παρακάλει νά ἔχω τὴν κατοικίαν του εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἀνεψιοῦ του.

— Εἶμαι ἐγώ, κύριε.

— Καλῶς. Σὰς παρακαλῶ νά μὲ ἀκολουθήσετε, ἂν θέλετε.

Ὁ θυρωρὸς διῆλθεν αὐλήν τινα καὶ προηγούμενος τοῦ Λαυρεντίου ἀνῆλθε τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας.

— Ἐδῶ εἶνε, εἶπεν ἀνοίγων τὴν θύραν μικρᾶς κατοικίας εἰς τὸ πέμπτον πάτωμα. Μῆπως ἔχετε ἀνάγκην πράγματός τινος;

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος· εἶμαι κουρασμένος καὶ μόνον ὀλίγης ἀναπαύσεως ἔχω ἀνάγκην.

Ἡ κατοικία, ἐκ τριῶν συγκειμένη δωματίων, ἦν μετριώτατα διεσκευασμένη. Ὁ Λαυρέντιος, ἀφοῦ ὁ θυρωρὸς ἀπῆλθεν, ἤρξατο ἐρευνᾶν πανταχοῦ. Ἐν τινι σύρτη εὗρεν ἀπόδειξιν πληρωμῆς τοῦ ἐνοικίου δι' ἕξ μῆνας προπληρωτέους. Ἐν ἄλλῳ εὗρε σχεδιάσμα διὰ μολυβδίδος· ὡμοίαιζε δὲ τοῦτο πρὸς σχέδιον οἰκοδομῆς ἐσωτερικοῦ οἰκίας· οὐδεμίαν ἐνδειξίς εἰμὴ εἰς τι μέρος ἢ λέξις hic.

— Ἰδοὺ! ὁ θεός μου ἀσχολεῖται εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν, εἶπεν.

Ἐγνώριζεν ὅμως τί ἀφώρα τὸ σχέδιον ἐκεῖνο· συνωφρῶθη καὶ ἐκαθέσθη σύννους καὶ μελαγχολικός.

Ἐνεθυμήθη ὅτι εὕρισκετο πλησίον τοῦ μεγάρου Σουσα. Ἠνέφξε τὸ παράθυρον μετὰ προσοχῆς· εἶχε δὲ τοῦτο στενὸν ἐξώστην ἢ μᾶλλον ἐξωτερικὸν διάζωμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐστήριξε τοὺς ἀγκῶνας.

Ἐκειθεν τὸ βλέμμα του εἰσέδου εἰς τὸν κήπον τοῦ μεγάρου Σουσα, ἂν ἀνεγνώρισε. Τὸ μέγαρον τοῦτο συνείχετο πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθμὸν ἐβδομήκοντα ἕξ οἰκίαν, ἀλλ' ἦτο ἦττον ὑψηλὸν κατὰ τρία ἢ τέσσαρα μέτρα τοῦ πέμπτου πατώματος, ἔνθα ὁ Κροασιλιά κατῴκει. Ἠδύνατό τις εὐκόλως νά εἰσπνῆσῃ ἀπὸ τοῦ παραθύρου, ἐν ᾧ εὕρισκετο ὁ Λαυρέντιος, εἰς τὸν ἐξώστην τοῦ τρίτου ὁρόφου τοῦ μεγάρου διὰ σανίδος τιθεμένης καταλλήλως.

Ἐμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ τινα χρόνον, βεβουθισμένος εἰς διαλογισμούς, ζητῶν διὰ τῶν δένδρων τοῦ κήπου νά ἴδῃ τὴν λευκὴν ἐσθῆτα τῆς Αἰμιλίας.

Αἴφνης ἀριστερόθεν αὐτοῦ πλησιέστατα ἦκουσε τὸ ὄνομά του.

— Κύριε Δαλισιέ! ἔλεγε φωνὴ τις χεῖρο μηλοφώνως.

Ὁ Λαυρέντιος ἀνεσκίρτησε καὶ ἐστράφη ζωηρῶς πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν, ἐν τῇ συνεχομένη κατοικίᾳ, ὑψηλὸς τῆς ἀνῆρ ἐκάπνιζεν ἡσυχῶς διὰ καπνοσύριγγος. Ἀμα ὡς ὁ Λαυρέντιος ἐστράφη, ὁ ἀνθρωπος οὗτος τῷ ἔνευσε μειδιῶν διὰ τῆς κεφαλῆς φιλικῶς. Ἀνεγνώρισε τὸν Τορέν.

— Πλησιάζσατε λοιπὸν νά συνομιλήσωμεν ὀλίγον, εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος.

Ὁ Λαυρέντιος μετέβη εἰς τὸ δεύτερον δωματίον καὶ ἠδυνήθη εὐκόλως νά συνομιλήσῃ μετὰ τοῦ γείτονός του.

Τῷ εἶπεν οὗτος ὅτι ἀπὸ τῆς πρῶτης εἶχεν ἐνοικιάσει, τῇ ὑποδείξει τοῦ Μούλ, τὴν κατοικίαν ἐκεῖνην οὕσαν κενήν.

— Διὰ νὰ σὰς βοηθήσω ἐν ἀνάγκῃ, εἶπε. Δὲν ἔχετε λοιπὸν εἰμὴ ἐν σημεῖον νά κάμετε ἢ νά καλέσητε καὶ θὰ σπεύσω πάραυτα ἢ ἐγώ ἢ ἄλλος συναδελφος.

Ἡ νύξ ἤρξατο ἐπερχομένη· ἐχαιρετίστησαν.

— Καλὴν ἐπιτυχίαν, σύντροφε! εἶπεν ὁ Τορέν!

Ὁ Λαυρέντιος εἰσῆλθεν ἐν τῇ κατοικίᾳ. Ἠναψε κηρίον καὶ ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις· ἐπειδὴ δὲ ἡ νύξ ἦν θερμὴ καὶ αἰθρία, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐβλεπε τὸν κήπον καὶ τὸ μέγαρον Σουσα.

Μετ' οὐ πολὺ ἐν τῷ ἡμίφωτι τῆς νυκτὸς παρετήρησεν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τοῦ τελευταίου ὁρόφου τοῦ οἴκου, γυναῖκα ἐπακουμβοῦσαν ὡς αὐτὸς ἐπὶ τοῦ διαζώματος. Ἡ γυνὴ αὕτη ἐφαίνετο παρατηρούσα πρὸς τὸ μέρος του μετ' ἀνυπομονησίας καὶ αγωνίας. Ἐσκέπτετο τίς ἄρα γε νά ἦτο ἡ γυνὴ αὕτη, ὅτε ἀνεμνήσθη αἴφνης τῶν λόγων τοῦ Μούλ.

— Ἡ Μαριέττα! ἐσκέφθη· ναί, εἶνε αὕτη... ἀναμένει τὸν ἐραστὴν της!

Εἰσῆλθεν ἀμέσως, ἐκλείσε τὸ παράθυρον καὶ κατεκλίθη ἐπὶ τῆς μόνης ἐν τῇ κατοικίᾳ κλίνης.

Τὴν ἐπιούσαν, περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν, ἔκρουσαν τὴν θύραν. ἦτο ὁ Λουβέν.

— Ἠρχίσα νά στενοχωροῦμαι, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— Δὲν μπόρεσα νά ἔλθω γρηγορότερα, εἶπεν ὁ Λουβέν. Ἐπῆγα καὶ ἐπῆρα τὰ ἐργαλεῖα ποῦ μὰς χρειάζονται.

Ταῦτα λέγων ἀπέθηκεν εἰς τινα γωνίαν τοῦ δωματίου δερμάτινον σάκκον περιέχοντα κηρὸν πρὸς λήψιν ἀποτυπωμάτων, δέσμη ἀγκίστρων καὶ ψευδῶν κλειδῶν, λαβίδας, σμίλην, ρίνας, δύο ἐγχειρίδια καὶ τέλος σχοινίον μετὰ κόμβων μακρόν, ἐπὶ τὰ μέγιστον ὀκτῶ μέτρων, ἐκ μετάξης, τόσῳ περιεσφιγμένον, ὥστε, καίτοι ἠδύνατο νά βαστάσῃ τὸ βάρος ἀνθρώπου, ἐτίθετο εὐκόλως ἐν τῷ θυλακίῳ ἐπενδύτου. Τὰ ἐργαλεῖα ταῦτα εἶχε λάβει ἐκ τῆς ὁδοῦ Βιτρούβ, εἰς τὸ προάστειον τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, ἐκ τινος κρύπτῃς γνωστῆς εἰς αὐτόν καὶ μόνον.

— Διάβολε! φαίνεται ὅτι θὰ ἐργα-
θῶμεν σπουδαίως, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— Ἐλπίζω, εἶπεν ὁ Λουβέν. Μὰ πρῶ-
τα ἐσκέφθηκα πῶς θὰ πεινᾷς καὶ εἶπα εἰς
τὸ γειτονικὸν καφενεῖον νὰ μᾶς φέρουν κα-
λὰ φαγητὰ διὰ νὰ ἀποζήμιωθοῦμε ἀπὸ τὸ
ἄθλιο φαγητὸ τῆς φυλακῆς.

Ὀντως μετὰ δέκα λεπτά, ἐκάθηντο ἐ-
νώπιον ἐξαίρετου προγεύματος καὶ ἔφα-
γον ἀμφοτέροι μετὰ πολλῆς ὀρέξεως.

— Καὶ τώρα ἄς ποῦμε διὰ τὰς δου-
λειαῖς μας, εἶπεν ὁ Λουβέν.

— Εὐχαρίστως, θεῖέ μου, εἶπεν ὁ Λαυ-
ρέντιος μεθ' ὕψους εὐδιαθέτου.

— Σοῦ εἶπα, ἀγαπητέ μου ἀνεψιέ, διὰ
μία περίφημη ἐπιχείρησι, καὶ γρήγορα θὰ
πεισθῆς ὅτι δὲν λέγω παραπάνω... Εἶνε ἔ-
τοιμη, καὶ δὲν λείπει παρὰ νὰ γείνη τὸ
τελευταῖο κτύπημα· θὰ τὸ εἶχα καμωμένο
ἂν δὲν συνέβαινε ἡ δουλειὰ τῆς ὁδοῦ Σαιν-
Ζίλ. Καὶ εἰς τοῦτο ἔπαισε ὁ σύντροφός
μου, ποῦ τὸν περίμενα καὶ δὲν ἤρξατο...
Τώρα ἔλθῃ δὲν ἔλθῃ δὲν μὲ μέλλει· τοῦ
λόγου σου θὰ ὠφεληθῆς ἀπὸ αὐτὴ τὴν
ἐπιχείρησι... Μὰ καὶ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ ἐρ-
γασθῶ πλέον μὲ ἄλλον παρὰ μὲ σέ.

— Εὐχαριστῶ. Εἶσαι πολὺ καλός.
Ἄλλὰ περὶ τίνος πρόκειται;

— Νά, εἶπεν ὁ Λουβέν, θὰ κλέψουμε
τὸ παλάτι ἐνὸς πολὺ πλουσίου τραπεζί-
του τοῦ Παρισίου.

— Μπᾶ! ... καὶ ποῦ εἶνε αὐτὸ τὸ πα-
λάτι;

— Ἐλα νὰ ἰδῆς.

Ὁ Λουβέν ὠδήγησε τὸν Λαυρέντιον
πρὸς τὸ παράθυρον καὶ τῷ ἔδειξε τὸ με-
γαρον Σουσα.

— Νά το, εἶπεν. Εἰς αὐτὸ τὸ παλάτι
εἶνε θησαυροί. Δὲν εἶνε δὲ καὶ μεγάλη
δουλειὰ νὰ τοὺς κλέψουμε· ἀπ' ἐδῶ εὐκολα
πηδοῦμε εἰς τὸ μπαλκόνι....

— Νά, ἀλλὰ τὸ μέγαρον αὐτὸ δὲν θὰ
ἦναι ἔρημον· θὰ φυλάσσεται....

— Βέβαια, μὰ ἔχω φιλαίαις ἐγὼ ἐκεῖ
μέσα.

— Ἄ! μπᾶ! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος δει-
κνύων ἔκπληξιν.

— Ἄς μοῦπομε, εἶπεν ὁ Λουβέν. Θὰ
σοῦ τὰ πῶ ὅλα.

IB

Ὁ Λουβέν ἐπανεκλείσε τὸ παράθυρον,
εἶπε τῷ Λαυρεντίῳ νὰ καθῆσθαι καὶ ἐκα-
θέσθαι καὶ οὗτος ἔναντι αὐτοῦ μὲ ὕψος
σοβαρόν.

— Σὲ καμμιά δουλειά, εἶπε, δὲν πρέ-
πει νὰ ἦναι κίνεις ἀσυλλόγιστος· πολὺ
περισσότερον εἰς αὐτὰ ποῦ εἶνε πάρα
πολὺ σπουδαία. Λοιπὸν ἄς τὰ ποῦμε μὲ
τὴν τάξιν. Εἶνε καλὸν νὰ ἐξετάσουμε τὴν
ἐπιχείρησι μαζύ. Θὰ καταλάβῃς τὸ συ-
στημαί μου, τὸ ὅποιον δὲν εἶνε κακὸ, τὸ
καυχωμαί.

— Ἀγαπητέ Λουβέν, εἶπεν ὁ Λαυρέν-
τιος εἰρωνικῶς, δὲν ἀγαπῶ τὰ προοίμια.

— Λέγε με θεῖό σου· ἔτσι ἐσυμφωνή-
σαμε.

— Ἔστω! ἄλλ' ἐπὶ τέλους λέγε.

— Νά! δὲν πρόκειται ἐδῶ νὰ κά-
μουμε μικρὴ δουλειά· ἔχουμε νὰ κλέψουμε
ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλειότερα τραπεζιτικὰ σπί-
τια τοῦ Παρισίου. Αὐτὸ εἶνε βέβαιον. Ὁ-
λος ὁ κόσμος γνωρίζει τὸ σπίτι τοῦ
Σουσα.

— Ἐγὼ δὲν τὸ γνωρίζω, εἶπεν ὁ Λαυ-
ρέντιος.

— Βλέπει καθένας, ἀγαπητέ μου ἀ-
νεψιέ, πῶς ἐμεγάλωσες εἰς Βιλλαιν καὶ
πῶς αἱ ἐπιχειρήσεις σου δὲν ἦσαν μεγάλα
πράγματα. Τὸ σπίτι τοῦ Σουσα, κάμνει,
χρόνον τὸ χρόνο, δεκαπέντε ἑκατομμύρια
γύρο. Τώρα ἂν θελήσῃ ὁ Σουσα νὰ δια-
λύσῃ, θὰ ἔχῃ ἐνεργητικὸ καθαρὸ ἕξ ἑκα-
τομμύρια ὠραῖο πρᾶγμα.

— Πῶς τὰ γνωρίζεις αὐτά;

— Τὰ γνωρίζω, ἀνεψιέ μου, καὶ θὰ σοῦ
πῶ πῶς τὰ ἔμαθα. Δι' αὐτὸ, ὅταν σοῦ
ἔλεγα, εἰς τὴ φυλακὴ, πῶς τὸ σπίτι τοῦ
Σουσα εἶνε ἄν τὴν Τράπεζα τῆς Γαλ-
λίας δὲν σοῦ ἔλεγα ὑπερβολαίς. Ἄλλὰ
συμβαίνει καμμιά φορά καὶ τὰ καλλί-
τερα ταμεῖα νὰ μὴν εἶνε γεμάτα· εἶτε
βάνουν εἰς τὴν Τράπεζα τὰ χρήματα,
εἶτε πληρώνουν κἀνενα μεγάλο συνάλ-
λαγμα καὶ δὲν μένουν πολλὰ χρήματα·
τὸ ἔξυρω ἐγὼ αὐτὸ ἀπὸ πέτρα. Δὲν μοῦ
ἀρέσει λοιπὸν νὰ πάθουμε τέτοια ἱστο-
ρίαι.

— Οὔτε εἰς ἐμέ, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— Λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβέν,
πρέπει νὰ ἔξυρούμε πότε τὸ ποτάμι εἶνε
γεμάτον.

— Καὶ πῶς θὰ τὸ μάθωμεν; ἠρώτη-
σεν ὁ Λαυρέντιος, ὅστις πρὸ μικροῦ ἐφαί-
νετο ἐνδιαφερόμενος εἰς τὰς ἐξηγήσεις
ταύτας.

— Εἶνε δύσκολον καμμιά φορά, εἶπεν ὁ
Λουβέν· ἐδῶ ὅμως εἶνε εὐκολόν· τὸ ἔξυρω
καλά... Πρὶν μὲ συλλάβῃ ὁ Μούλ ἔλαβα
τὰ μέτρα μου. Μὲ τὴν πρόφασιν νὰ πω-
λήσω εἰς τὸν Σουσα ἕνα προνόμιον διὰ νὰ
φτειάνουν καπέλλα ἀπὸ καουτσού· ἐπῆγα
εἰς τὸ γραφεῖόν του μὲ σκοπὸν νὰ ἰδῶ τὸ
μέρος καὶ τοὺς ὑπαλλήλους. Ἐννοεῖται
πῶς ὁ Σουσα δὲν ἐδέχθηκε τὸ προνόμιον.
Ἐγὼ ὅμως μὲ τὰς ὁμιλίαις, εἶδα τὰ
πάντα· εἶνε δύο κάσαις, ἡ μία ἡ μεγάλη,
εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Σουσα, ἡ ἄλλη ἡ μι-
κρότερη, εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Ροκέν.

— Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ Ροκέν; ἠρώ-
τησεν ὁ Λαυρέντιος.

— Ὁ μεγαλειότερος ὑπάλληλος, ἕνας
γέρω-ξεκουτιάρης, ποῦ ἔχει νὰ μοῦ τὰ
πῆ ὅλα· θε νὰ ἰδῆς σὲ λιγάκι. Ὑστερα
εἶνε δύο γραφεῖς καὶ ἕνας ὑπὲρτης διὰ
τὰ θελήματα· ὅλοι αὐτοὶ εἶνε τίμιοι. Ὁ-
σφ διὰ τὸν ἀφέντη, αὐτὸς μοῦ φάνηκε
ἄν λωποδύτης. Μένει νὰ μάθωμε ποῖος
καὶ πῶς φυλάγει τὰς κάσαις τὴν νύκτα·
θὰ τὸ μάθω ἐγὼ, νὰ ἦσαι βέβαιος. Θὰ
ἰδοῦμε τώρα πῶς ἀπὸ ἐδῶ θὰ φθάσουμε
εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Σουσα. Τὸ κυριώτερον
ὅμως εἶνε νὰ ἔξυρούμε πότε θὰ ἔχῃ πολλὰ
χρήματα καὶ πότες καιρὸς μᾶς μένει.
Ἄς τὸ ἐξετάσουμε αὐτὸ χωρὶς νὰ χά-
νουμε καιρὸν.

Ταῦτα λέγων ἠγέρθη.

— Ποῦ πηγαίνομεν; ἠρώτησεν ὁ Λαυ-
ρέντιος.

— Νὰ πάρομε ἕνα ἀέρα, ἀνεψιέ μου,
νὰ περιπατήσουμε λιγάκι· ἔπειτα θὰ φά-
γομε εἰς τὴν ὁδὸν Νεβ-Κοκενάρ, εἰς τὸ
Μαλτέζικο καφενεῖον, ὅπου θὰ βροῦμε
βέβαια τὸν Ροκέν.

Ἐξῆλθον. Ἐνῶ περιεπάτου, ὁ Λουβέν
ἐξηκολούθει ἀναπτύσσων τὸ σχέδιόν του,
καὶ διηγήθη πῶς μὲ τὴν πρόφασιν τῆς
ἐκχωρήσεως τοῦ προνομίου, ἐγνώρισε τὸν
ταμίαν τοῦ Σουσα.

— Κάθε βράδυν, εἶπε, πηγαίνει εἰς τὰς
ἑπτὰ καὶ πέρνει τὸν καφέ του εἰς τὸ
Μαλτέζικο καφενεῖον· θὰ τὸν κάμω νὰ
μᾶς τὰ πῆ ὅλα.

Τὴν ἐβδόμην ἀκριβῶς, ἐνῶ ἔδειπνον,
εἶδον τὸν Ροκέν εἰσελθόντα καὶ μετα-
βαίνοντα εἰς τὴν συνήθη αὐτοῦ θέσιν. Ὁ
Λουβέν τὸν ἐπλησίασε καὶ ἤρξατο ὁμιλῶν
μετ' αὐτοῦ περὶ τῆς ἐκχωρήσεως τοῦ
προνομίου.

— Μὴ πιστεύης ὅτι θὰ δεχθῇ ὁ κύ-
ριος Σουσα, εἶπεν ὁ γέρον ὑπάλληλος.
Δὲν ἔχει ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτὴν τὴν ἐπι-
χείρησιν.

Ὁ Λουβέν κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν
καὶ ὤκτειρε τὴν τύχην τῶν ἐφευρετῶν.

— Πόσο τυχεροὶ εἴσαστε σεῖς οἱ ὑ-
πάλληλοι, εἶπε· δὲν ἔχετε δουλειὰ πολὺ.

— Πῶς! δὲν ἔχομεν ἐργασίαν... ἀνέ-
κραξεν ὁ Ροκέν σχεδὸν σκανδαλισθείς.

Καὶ ἤρξατο λεπτομερῶς διηγούμενος
τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν εὐθύνην ἣν ἔφερεν.

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

— Καὶ τώρα, προσέθετο, θὰ σὰς ἀ-
νακοινώσω τὰς ἐντυπώσεις μου, τὰς ὁ-
ποίας δὲν ἠθέλησα νὰ εἶπω εἰς τὸν κύ-
ριον Λεβὲλ πρὶν ἐξετάσω τὰ ἐνδύματα
τοῦ θύματος. Ὁ ἄνθρωπος, καθὼς σὰς
εἶπον, φαίνεται ἡλικίας τριάκοντα, μέχρι
τριάκοντα πέντε ἐτῶν. Ἐκτὸς τοῦ προ-
σώπου καὶ τῶν χειρῶν του, αἱ ὁποῖαι ἦ-
σαν πλήρεις βορβόρου, τὸ λοιπὸν σῶμα
ἦτο λευκὸν καὶ καθαρῶτατον. Ἄνθρω-
πος μόνον τοῦ καλοῦ κόσμου, συνειθι-
σμένος νὰ περιποιῆται τὸ σῶμά του, δύ-
ναται νὰ εἶνε τόσο καθαρὸς· εἶνε φανε-
ρώτατον ὅτι τὸ θῆμα εἶχε λουστῆ τὴν
προτερσίαν τοῦ θανάτου. Μόνον τὸ
γεγονὸς αὐτὸ φανερώνει ὅτι ὁ ἄγνωστος
αὐτὸς δὲν ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀλη-
τῶν, τῶν ἀνευ ἔργου καὶ στέγης, οἵτινες
ποτὲ δὲν αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ
περιποιηθῶσι τὸ σῶμά των, ὅπως οἱ ἀν-
θρωποὶ τοῦ καλοῦ κόσμου. Παρετήρησα
ἐπίσης ὅτι οἱ πόδες τοῦ πτώματος ἦσαν
καθαρῶτατοι καὶ οἱ ὄνυχες ἐπιμελῶς κα-
θαρισμένοι. Τὰ μέλη του εἶνε λεπτοφυῆ

καί εὐτορνα, αἱ χεῖρές του, καί τοι κηλι-
δωμένα, δὲν εἶνε χεῖρες ἐργάτου, διότι ἡ
ἐπιδερμὶς των εἶνε λεπτή καὶ λευκή. Τὸ
ζήτημα λοιπὸν θὰ ἐξετασθῆ ὑπὸ δύο ἐ-
πόψεως. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε τὴν ἕξιν
νὰ φέρῃ ἐνδύματα ἐσχισμένα καὶ ρυπαρὰ
ἢ ἔφερε τῶρα τοιαῦτα, ἕνεκα ἐκτάκτου
περιστάσεως; Ἄπαντῶ. Ὁ εὐρεθεὶς νε-
κρὸς δὲν θὰ ἐφόρει συνήθως παρὰ ἀσπρόρ-
ρουχα καθαρὰ καὶ ἐνδύματα παρόμοια.
Ἐὰν συνήθως ἐφόρει ἐνδύματα καὶ ἀσπρόρ-
ρουχα ρυπαρὰ θὰ εἶχε συναναστροφὴν καὶ
μὲ ἀνθρώπους ρυπαροὺς, ἐπομένως καὶ
τὸ σῶμά του θὰ ἦτο ρυπαρὸν ἐκ τῆς ἐπα-
φῆς μετὰ τοιούτων ἐνδυμάτων καὶ ἀν-
θρώπων. Ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του ὅμως,
συμπεραίνω ὅτι θὰ ἔφερον ἐνδύματα κα-
θαρία· διότι καὶ αἱ χεῖρές του ἀρκούν-
τως δεικνύουσιν ἐκ τῆς λευκότητος καὶ
λεπτότητος αὐτῶν ὅτι δὲν ἦσαν συνε-
θισμένοι εἰς τὴν ἐργασίαν. Ὁφείλω πρὸς
τούτους νὰ σᾶς υποβάλω, κύριε ἀνακριτά,
καὶ ἑτέραν λεπτομέρειαν, ἡ ὅποια μοῦ
φαίνεται πολὺ σπουδαία. Τὸ σῶμα δὲν
ἔφερον ὑποκάμισον· ὑπῆρχεν ἄρα συμφέ-
ρον νὰ ἐξαφανισθῆ αὐτό· ἀλλ' ἔλησμόνη-
σαν ν' ἀφαιρέσωσι τὰς περικνημίδας τοῦ
θύματος. Ὅσον καὶ ἂν εἶνέ τις ἐπιτήδειος
ἐγκληματίας, πάντοτε παραμελεῖ καὶ τι,
τὸ ὅποσον εἰς αὐτὸν μὲν φαίνεται ἐπουσι-
ῶδες καὶ ἀσήμαντον, εἰς τὴν δικαιοσύνην
ὅμως παράγει μέγα φῶς.

Καὶ ὁ ἐπιθεωρητής, λύσας τὸ δέμα,
ἐξήγαγε ζευγὸς περικνημίδων καθαρῶτά-
των, τὰς ὁποίας ἀπέθετο ἐπὶ τοῦ γρα-
φείου τοῦ ἀνακριτοῦ.

— Ρίψατε, παρακαλῶ, κύριε ἀνακρι-
τά, ἀπλοῦν βλέμμα ἐπὶ τῶν περικνημί-
δων τούτων. Εἶνε μετὰξιν, ἀγγλικῆς κα-
τασκευῆς, κομψόταται καὶ καθαρῶταται.
Δυστυχῶς δὲν φέρουσιν ἀρχικὰ γράμματα
ὀνόματος οὐδ' ἐπιθέτου, ἀλλὰ καταδει-
κνύουσιν ἀριδῆλως, ὅτι τὸ ἄτομον, τὸ ὁ-
ποῖον τὰς ἔφερε, εἶχε τὴν ἕξιν νὰ ἐν-
δύεται ἀμέμπτως καὶ καθαρῶς.

— Ἡ παρατήρησίς σας εἶνε πολὺ ὀρθή,
διέκοψεν ὁ ἀνακριτής, ὅστις μετὰ μεγάλ-
ης προσοχῆς εἶχεν ἀκούσει τὰς ἐξηγή-
σεις τοῦ κυρίου Μπουβάρ, ἀλλὰ πῶς δύ-
νασθε νὰ βεβαιώσητε τὸ γεγονός, ὅτι, ἀφοῦ
ὁ δολοφόνος ἢ οἱ δολοφόνοι ἐφρόντισαν
ν' ἀφαιρέσωσιν ἐκ τοῦ πτώματος πᾶν
σημεῖον, μαρτυροῦν τὴν ταυτότητά του,
πληρημέλησαν ν' ἀφαιρέσωσι καὶ τὰς πε-
ρικνημίδας ταύτας;

— Κύριε δικαστά, εἰς τοιαύτας περι-
στάσεις πάντοτε λησμονεῖ τις καὶ τι.

— Ἐκεῖνο, τὸ ὅποσον ἄλλως πολὺ συχνὰ
μὰς βοηθεῖ εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῶν δολο-
φόνων, προσέθετο ὁ κύριος Λεβέλ.

— Δυστυχῶς, εἶπεν ὁ ἀνακριτής, αἱ
περικνημίδες αὐταὶ δὲν φέρουσιν σημεῖα
οὔτε τοῦ ἐργοστασίου, εἰς τὸ ὅποσον κα-
τεσκευάσθησαν, οὔτε τοῦ ιδιοκτῆτου, ἐ-
πομένως δὲν δύνανται νὰ μὰς χρησιμεύ-
σωσι παρὰ ὡς βεβαία ἔνδειξις τῆς κοινω-
νικῆς θέσεως τοῦ θύματος. Πάντοτε ὅμως
ὑποθέτω ὅτι ἔχομεν νὰ κάμωμεν μὲ δολο-
φόνους ἐμπείρους, οἱ ὅποιοι σκοπῶμας

ἀφῆκαν εἰς τὸ πτώμα, ἢ ἔβαλαν εἰς τοὺς
πόδας του, περικνημίδας τόσον κομψάς.

— Πρὸς ποῖον σκοπὸν; ἠρώτησεν ὁ κύ-
ριος Λεβέλ· θὰ ἦτο ὅλως ἀνωφελές· ἀπ' ἑ-
ναντίας μάλιστα ἡ διαφορὰ αὕτη μετὰξὺ
τῶν πενιχρῶν ἐνδυμάτων τοῦ πτώματος
καὶ τῶν ὠραίων του περικνημίδων ἤθελε
κάμει περισσοτέρην ἐντύπωσιν. Οἱ ἄνθρω-
ποι, οἱ ὅποιοι διέπραξαν τὴν δολοφονίαν
ταύτην, εἶνε λίαν ἔμπειροι, ἐπειδὴ ἔλαβον
μεγάλας προφυλάξεις ὡς ἐπισκοτίσωσι
τὴν ἀνακάλυψιν τῆς ταυτότητος τοῦ πτώ-
ματος, καὶ, πιστεύσατέ με, κύριε ἀνακρι-
τά, δὲν εἶχον κανέν συμφέρον νὰ πράξω-
σιν, ὅπως λέγετε· τοῦναντίον μάλιστα.
Εἶνε λοιπὸν ἀπροσεξία, λήθη, ἀμέλεια,
ἣτις ὅμως εὐτυχῶς θὰ βοηθήσῃ τὴν
δικαιοσύνην. Καὶ τῶρα τὸ πρᾶγμα ἐξη-
γεῖται εὐκολώτατα· αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος
ἐφρονεῦθη τὴν νύκτα· εἰς ποῖον μέρος, ἀ-
γνωσὸν ἀκόμη, ἀλλὰ λίαν πιθανῶς ἐκτὸς
τῆς πόλεως, ἴσως μάλιστα εἰς τὸ ὄρυχτον
τῆς ἄμμου, ὅπου εὐρέθη τὸ πτώμα του.
Ἐπρεπε νὰ προβάτῃ ταχέως, καὶ ὑπὸ τὸ
κράτος τοῦ φόβου εἰς ἐργασίαν, ἣτις δὲν
ἦτο εὐκολὸς εἰς τὴν ἐκδυσιν καὶ ἔνδυσιν
ἐνὸς πτώματος. Οὐδὲν φυσικώτερον ὅτι
εἰς τὸ σκότος, ἠναγκασμένοι νὰ σπεύσω-
σιν, ἐλησμόνησαν ἢ δὲν ἔλαβον ὑπὸ σπου-
δαίαν ἔποψιν τὰς περικνημίδας τοῦ θύμα-
τος.

— Ἔστω, εἶπεν ὁ ἀνακριτής. Ἄς ἐξε-
τάσωμεν τῶρα τὰ ἄλλα ἐνδύματα.

Πάραυτα ὁ κύριος Μπουβάρ ἔλαβε τὰ
ἐνδύματα ἐκ τοῦ λελυμένου δέματος καὶ
τὰ ἐξήπλωσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐν πρὸς ἐν.

— Ἀπὸ τί ἀνεγνωρίσατε ὅτι τὰ ἐνδύ-
ματα ταῦτα προέρχονται ἐκ διαφόρων κα-
ταστημάτων;

— Αὐτὰ εἶνε ἐνδύματα κατασκευασθέντα
εἰς τὰ καταστήματα τῶν καλλιτέρων μας
ραπτῶν, καὶ τὰ ὅποια, ἀφοῦ ἐχρησίμευσαν
εἰς τοὺς πρώτους των ιδιοκτητῆς, διήλθον
δι' ὄλων ἐκείνων τῶν περιπετειῶν δι' ὧν διέρ-
χονται ἐν Παρισίους τὰ ἐνδύματα. Τῶρα δὲν
ἔχουν καμμίαν ἀξίαν καὶ εἶνε παρὰ πολὺ
ἐφθαρμένα καὶ ρυπαρὰ. Ἄλλ' εἰς ἕκαστον ἐξ
αὐτῶν μένουσιν ἴχνη τοῦ ἀρχαίου μεγαλείου
των. Τὰ κομψὰ τῆς περισκελίδος φέρουσιν
τὰ σημεῖα καὶ τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου Ρου-
λέν, ὁ ὑπενδύτης φέρει τὸ ὄνομα τοῦ κυ-
ρίου Βερνεῖλ καὶ ὁ ἐπενδύτης ἔχει ἀκόμη
ἐπάνω του τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ καταστή-
ματος τοῦ κυρίου Βερτόν. Αὐτὰ εἶνε ὁ-
νόματα τριῶν διαφόρων ἐπιστήμων ρα-
πτῶν. Σὰς κάμνω τὴν παρατήρησιν ταύ-
την, χωρὶς νὰ ἀποδίδω εἰς αὐτὴν μεγάλ-
ην σημασίαν. Τῶ ὄντι, τὰ ἀχρηστοῦτα αὐτὰ
ἐνδύματα θὰ ἦσαν ἀναμεμιγμένα μὲ πολ-
λὰ ἄλλα τοιούτου εἴδους, ὅταν ἐκεῖνοι, οἱ
ὅποιοι τὰ ἐφόρουσιν ἐπ' ἐσχάτων, ἔκαμαν
χρῆσιν αὐτῶν πρὸς ἔνδυσιν τοῦ πτώμα-
τος. Αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ τὰ ἐνδύματα ταῦτα
δὲν δύνανται νὰ μὰς δείξωσιν τὸν τελευ-
ταῖόν των ιδιοκτῆτην· ἀνήκουσιν εἰς ἕνα
ἢ εἰς πολλούς; Οὐδὲν μαρτυρεῖ τοῦτο.
Καὶ ὅμως θὰ ἦτο πολὺ ὠφέλιμον εἰς τὴν
δικαιοσύνην νὰ μάθῃ, ἂν ἦτο εἰς ἡ πλειό-
τεροι οἱ δολοφόνοι. Ἐμέτρησα ἕκαστον

τῶν ἐνδυμάτων· ἐξήτασα ἂν ὑπῆρχε με-
ταξύ των ὁμοιότης ἀναστήματος καὶ εὐ-
ρον ὅτι ὑπάρχει τοιαύτη περίπου. Πρέπει
λοιπὸν νὰ συμπεράνωμεν ἐντεῦθεν, ὅτι ἔν-
καὶ μόνον ἄτομον ἐξεδύθη ὅπως τὸ πτώ-
μα; Δὲν δυνάμεθα νομίζω, νὰ κάμωμεν
ἀνευδοκίμως αὐτὸ τὸ συμπέρασμα.

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ ἀνακριτής, καὶ
ἕνεκα τούτου εὐρισκόμεθα ἀκόμη μακρὰν
τῆς ἀληθείας.

— Εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ προχωρή-
σωμεν κατὰ τὴν συνήθη μέθοδον, εἶπεν ὁ
κύριος Λεβέλ.

— Ποίαν μέθοδον; ἠρώτησεν ὁ κύριος
Περνελέν.

— Μετὰ τινὰς ὥρας θὰ λάβω τὰς τε-
λευταίας μου ἐκθέσεις, ἐξηκολούθησεν ὁ
κύριος Λεβέλ. Θὰ μάθω τότε τί συνέβη
ἐν Παρισίους, θὰ γνωρίζω σχεδὸν τὸν ἀ-
ριθμὸν τῶν ἐξαφανισθέντων ἀνθρώπων ἐν-
τὸς τῆς ἡμέρας, ἴσως δὲ καὶ τὰ διαθήμα-
τα ἀτόμων ὑπόπτων, διαθήματα δυνά-
μενα νὰ ἔχωσι σχέσιν πρὸς τὴν προκειμέ-
νην ὑπόθεσιν. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἀπόψε θὰ κρα-
τῶ, χωρὶς ἄλλο, ἴχνος τι.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, εἰσελθὼν ὁ
κλητῆρ εἰς τὸ γραφεῖον, ἀπέθετο ἐπὶ τῆς
τραπέζης τοῦ δικαστοῦ μέγαν φακέλλον
ἐσφραγισμένον. Ἦτο ἡ ἱατροδικαστικὴ
ἐκθεσις τοῦ ἱατροῦ Δουσατέλ. Ὁ ἀνα-
κριτής τὴν ἀνέγνωσε· περιείχοντο ἐν αὐτῇ
ὅλαι αἱ παρατηρήσεις, τὰς ὁποίας εἶχε
κάμει ὁ ἱατρὸς πρὸ τῆς νεκροψίας, ἣτις
τὰς ἐπεβεβαίωσεν καθ' ὁλοκληρίαν.

Ὁ ἱατρὸς συνεπέβαινε ἐν τῇ ἐκθέσει
του· πρῶτον ὅτι ὁ θάνατος ἐπῆλθε δι'
εἰσπνοῆς ὑδροκυανικοῦ ὀξέος, δεύτερον ὅτι
οὐδαμῶς ὑπῆρχον σημεῖα ἐξωτερικῶν βι-
αιοπραγιῶν καὶ τρίτον ὅτι διεπράχθη ἔγ-
κλημα.

Ὁ δικαστῆς ἠγέρθη, ἀφοῦ ἐναπέθεσε
τὴν ἐκθεσιν ταύτην ἐν τῇ ἐπὶ τῆς τραπέ-
ζης του ἠνεωγμένη ποινικῇ δικογραφίᾳ,
καὶ τείνας τὴν χεῖρά του πρὸς τὸν κύριον
Λεβέλ, ἀπεχαιρέτισεν αὐτὸν δι' ὀλίγας
στιγμάς.

Ὁ τμηματάρχης τῆς δημοσίας ἀσφα-
λείας καὶ ὁ ἐπιθεωρητής ἀνεχώρησαν ἐκ
τοῦ γραφείου τοῦ ἀνακριτοῦ. Ὁ τελευ-
ταῖος οὗτος, βηματίζων βήμασι μεγάλοις,
ἤρχισε νὰ σκέπτηται ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως
περὶ τῆς ἐπρόκειτο. Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον αἱ
σκέψεις του ἔλαβον ἄλλην διεύθυνσιν, τὸ
μέτωπόν του ἐσκυθρῶπασεν, ἡ κεφαλὴ του
ἐκλίνε καὶ ὁ κύριος Περνελέν ἐψιθύρισε
λέξεις τινὰς, μετὰξὺ τῶν ὁποίων προσε-
κτικὸς ἀκρατῆς ἤθελε διακρίνει τὰς ἀκο-
λούθους:

— Ποῦ νὰ εἶνε τῶρα!... Ζοῦν ἀκόμη!!!
Εἶμαι τέλος ἐν Παρισίους... Πρέπει νὰ
τοὺς ἐπανεύρω... αὐτὴν!... αὐτόν... τὸ
παιδί μου!...

Παρήλθον τρία τέταρτα τῆς ὥρας καὶ
ὁ κύριος Λεβέλ δὲν εἶχεν ἐπανέλθει. Ὁ ἀ-
νακριτής ἀνυπομονῶν τὸν ἐκάλεσεν αὐθις·
ἀλλὰ τὸν εἰδοποίησαν ὅτι ὁ τμηματάρ-
χης τῆς δημοσίας ἀσφαλείας ἐδέχετο κατ'
ἐκείνην τὴν στιγμήν σπουδαίαν κατὰ-
θεσιν.

Ὁ ἀνακριτὴς παρετήρησε τὸ ὠρολόγιόν του.

— Εἶνε δύο ὥραι, εἶπε, καὶ τώρα νυκτόνει ταχέως· καὶ ὅμως πρέπει νὰ σπεύσωμεν. Παράδοξον, πόσον ἐνδιαφέρομαι εἰς τὴν ὑπόθεσιν! νομίζει τις ὅτι διαφέρει τῶν συνήθων ὑποθέσεων. Τί προαίσθημα!... ἀλλ' ἄς ἀφήσωμεν αὐτά...

Ἐκρουσαν τὴν θύραν καὶ ἀμέσως σχεδὸν ὁ Μπουβάρ εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον.

— Λοιπὸν, κύριε Μπουβάρ, τί τρέχει; Τί ἐμποδίζει τὸν κύριον Λεβέλ νὰ ἔλθῃ.

— Δυνατὸν νὰ εἶνε ἐπὶ τὰ ἔχνη...

— Τοῦ δολοφόνου!

— Ὅχι· ἀλλ' αὐτὴν τὴν στιγμήν ἐργάζεται ἐπὶ μιᾶς καταθέσεως, ἥτις ἴσως θὰ μᾶς γνωστοποιήσῃ τὴν ταυτότητα τοῦ πτώματος.

— Ὡ!

— Μάλιστα! ἴσως θ' ἀποδειχθῇ ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ κόμης δὲ Φερουζόλ, ὅστις δὲν ἐπανῆλθε σήμερον τὸ πρωὶ εἰς τὴν οἰκίαν του.

— Ἦτο ἀπὸν πρὸ πολλοῦ;

— Ὅχι· μόνον τὴν παρελθοῦσαν νύκτα διῆλθεν ἐκτὸς τῆς οἰκίας του. Θὰ ἐκπλήττεσθε ἴσως διατὶ ἀνήσυχυσαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κόμητος διὰ μίαν τόσῃ βραχείαν ἀπουσίαν. Εἰς συνήθεις περιστάσεις οἱ φίλοι τοῦ κυρίου κόμητος δὲν θὰ ἔδιδον καμμίαν σημασίαν εἰς τὴν ἀπομάκρυνσιν αὐτοῦ· ἀλλὰ τὴν νύκτα ταύτην ἐπαίξεν εἰς τὴν Λέσχην τῶν «Ἀρικό» καὶ ἐκέρδισε ποσὴν σημαντικὴν, διακοσίας πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων, τὰς ὁποίας παρέλαβε μαζὺ του.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς, ἐξηγῶ τώρα τὴν ἀνησυχίαν, τὴν ὁποίαν ἔλαβον μὴ ἰδόντες αὐτὸν ἐπανελθόντα εἰς τὴν οἰκίαν του. Καὶ κατὰ ποίαν ὥραν ἔφυγεν ἐκ τῆς Λέσχης;

— Αὐτὸ δὲν τὸ γνωρίζω. Ὁ κύριος Λεβέλ, ὁ ὁποῖος ἤκουσε τὴν κατάθεσιν μετὴν μεγαλειότεραν προσοχὴν, θὰ σᾶς δώσῃ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου πλειοτέρας πληροφορίας.

— Πολὺ καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ δικαστὴς· θὰ τὸν ἴδω βραδύτερον.

Ὁ κύριος Μπουβάρ ἐχαίρετίσεν καὶ ἐξῆλθεν.

Ὡρὸς τινὰς μετὰ ταῦτα ὁ κύριος Περνελέν ἐδέχθη ἐν τῷ γραφείῳ του τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ κυρίου Λεβέλ, συνοδευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπιθεωρητοῦ Μπουβάρ.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ἀνυπομόνως ὁ ἀνακριτὴς.

— Αὐτὴν τὴν νύκτα, κατὰ τὴν ἐνδεκάτην καὶ ἡμίσειαν, ὁ κόμης δὲ Φερουζόλ, πλουσιώτατος ἐκ Νορμανδίας ἰδιοκτῆτης, διερχόμενος ἐκ Παρισίων, ἔνθα ἔχει μέγαρον μεγαλοπρεπῆ, ἔφυγεν ἐκ τῆς Λέσχης τῶν «Ἀρικό» ὅπου ἐκέρδισε διακοσίας πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων· ὁλόκληρον τὸ ποσὸν τοῦτο ἀπληρῆζεν ἐκ τραπέζιτικῶν γραμματίων, τὰ ὁποῖα ἐφύλαξε εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν του, τὸ ὁποῖον ἔβαλε κατόπιον εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ἐπενδύτου του, ἐνώπιον ὅλων τῶν ἐκεῖ παρόντων. Ὅτε ἔμελλε ν' ἀναχωρήσῃ, εἰς

τῶν φίλων του τῷ ἔκκαμε τὴν παρατήρησιν ὅτι ἦτο ἴσως ἀφροσύνη νὰ ριψοκινδυνεύσῃ μόνος εἰς τοιαύτην ὥραν μετὰ τόσῃ σημαντικὴν ποσότητα. Αὐτὸς ἀπήντησεν ὅτι τώρα δὲν δολοφονοῦν εἰς Παρισίους καὶ ὅτι τὰ καθ' ἑκάστην δημοσιεύμενα παντσεϊδῆ ἐγκλήματα εἰς τὰς ἐφημερίδας εἶνε μῦθοι, γραφόμενοι πρὸς πλήρωσιν τοῦ φύλλου. Ἄλλως τε, ἡ ὥρα δὲν ἦτο προκεχωρημένη, ἡ οἰκία του δὲν ἦτο μακρὰν, καὶ δὲν εἶχε τίποτε νὰ φοβηθῇ. Ὁ κόμης ἀνεχώρησε καὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς παρευρεθέντας κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἔφυγεν ἐκ τῆς Λέσχης τῶν «Ἀρικό» ἢ μετὰ μίαν ὥραν ἀφότου ἀνεχώρησεν ὁ κύριος δὲ Φερουζόλ. Τὰ ἔχνη τοῦ κόμητος χάνονται ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης· ὡς μόνον ἐνδειξίν δὲν ἔχομεν ἢ τὸ εἶδος τῶν ἐνδυμάτων του.

Ἐφόρει ρεδιγγόταν ἐκ μέλανος ἐριούχου, ὑπενδύτην τοῦ αὐτοῦ ὑφάσματος καὶ περισκελίδα ἀγγλικοῦ ὑφάσματος μετὰ τετραγωνιδίων, χρώματος φαιοῦ καὶ μέλανος· ἦτο ὑποδεδημένος ὑποδημάτια κομψά, ἐφόρει καπέλλον μαῦρον χαμηλὸν καὶ πλατύγυρον, χειρόκτια μαῦρα καὶ ἐπανωφόριον πολὺ μακρὺ. Αὐτὰς τὰς πληροφορίας μόνον ἠδυνήθη νὰ συλλέξω. Τὸ σῶμα ἀνεγνωρίσθη· εἶνε πράγματι τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ. Ὁ θαλαμηπόλος του καὶ πολλὰ μέλη τῆς Λέσχης τῶν «Ἀρικό» σήμερον τὸ πρωὶ ἐβεβαίωσαν αὐτὸ ἐντὸς τῆς Μόργης. Ἀπέναντι τοιούτων γεγονότων, ἐνόμισα ὅτι εἶχον καθήκον νὰ θέσω τὸ πτώμα τοῦ κυρίου δὲ Φερουζόλ εἰς τὴν διάθεσιν τῆς οἰκογενείας του, διότι μᾶς ἦτο πλέον πάντῃ ἀνωφελές.

— Πολὺ καλὰ, ἐπράξατε, εἶπεν ὁ κύριος Περνελέν. Μέλλω τώρα νὰ μελετήσω τὴν ὑπόθεσιν ταύτην· ἀφίσατέ μοι ὅλας αὐτὰς τὰς πληροφορίας.

— Βλέπετε λοιπὸν, κύριε ἀνακριτά, εἶπεν ὁ τμηματάρχης τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, ὅτι δὲν ἠπατήθημεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ πτώματος, εἰπόντες ὅτι τοῦτο εἶνε πτώμα ἀνδρὸς ὑψηλῆς περιωπῆς.

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Περνελέν· ἀναγνωρίζω τὴν ὀξυδερκειάν σας καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ. Τώρα ἀφήσατέ με, παρακαλῶ, νὰ ἐξετάσω τὴν δικογραφίαν.

Ὁ κύριος Λεβέλ, ὁ κύριος Μπουβάρ καὶ ὁ ὑπαστυνόμος ἀνεχώρησαν ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ κυρίου ἀνακριτοῦ, ὅστις ἤρξατο νὰ ἐρευνᾷ τὴν δικογραφίαν.

Δ'

Ἡ κλοπή.

Ὁ κύριος Μπουβάρ ἀνεχώρησεν, ὡς τὸ προεῖπεν, ὅπως ἐπισκεφθῇ πωλητὰς τινὰς παλαιῶν ἐνδυμάτων, προτιθέμενος προσέτι νὰ κάμῃ καὶ διαβατικὴν ἐρευναν ἐν τῇ συνοικίᾳ, ἔνθα κατῴκει ὁ ἀτυχῆς κόμης δὲ Φερουζόλ. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἶχεν ἀνάγκην νὰ ἐπισκεφθῇ κατὰ πρῶτον τὸν ὑπαστυνόμον τοῦ τμήματος, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποῖου ἔκειτο ἡ οἰκία τοῦ φονευθέντος κόμητος.

Ὅθεν ἔφθασεν εἰς τὸ ἀστυνομικὸν τμήμα, συγχρόνως μετὰ ἄτομόν τι, ὅπερ ἤρχετο νὰ καταθέσῃ κάτι τι περὶ μικρᾶς κλοπῆς γενομένης ἐκεῖ που. Ὁ ὑπαστυνόμος, καθὼς καὶ ὁ ἐπιθεωρητὴς, μικρὰν ἔδιδον προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους τοῦ προσελθόντος ἀτόμου, διότι τοιαῦτα μὲνύσεις συχνότατα κατακλύζουσι τὰ ἀστυνομικὰ τμήματα. Ὁ ὑπαστυνόμος ἐγνώριζε πρὸ πολλοῦ τὸν κύριον Μπουβάρ. Ἀφοῦ οὗτος ἐξήγησεν αὐτῷ τὰ αἰτία τῆς ἐπισκέψεώς του, ὁ ὑπαστυνόμος τὸν προσεκάλεσε νὰ τὸν συνοδεύσῃ εἰς τὸν οἶκον, ἔνθα εἶχε διαπραχθῇ ἡ κλοπή, ἢ πρὸ ὀλίγου καταμνηθεῖσα.

— Ἐλθετε, κτῆ εἶπεν· ἔχω νὰ ἐξετάσω τὰ περὶ τῆς κλοπῆς ταύτης· ἰδοὺ περιστάσεις ν' ἀρχίσητε τὰς ἐρεῦνας σας· τὸ μέρος, ὅπου θὰ ὑπάγωμεν, κεῖται πλησίον τοῦ μεγάρου, εἰς τὸ ὁποῖον κατοικοῦσεν ὁ κόμης δὲ Φερουζόλ.

— Πράγματι, ἔχετε δικαίον· περίεργος σύμπτωσις.

Ἀπῆλθον.

Καθ' ὁδὸν ὁ ἐπιθεωρητὴς ἠρώτησε:

— Τί συμβαίνει εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν;

— Ὡ! τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε σπουδαῖον. Ὁ θυρωρὸς μιᾶς οἰκίας κατὰ τὴν ὁδὸν Μιρομενσίλ εὔρεν ἀνοικτὴν καὶ τεθραυσμένην τὴν θύραν τῆς εἰσόδου ἐνὸς τῶν ἐνοικιαστῶν του. Εἰσῆλθεν ἐντὸς καὶ παρετήρησεν ὅτι εἶχε διαπραχθῇ κλοπή. Αὐτὸ ἦλθε καὶ μοῦ κατεμήνυσε.

— Εἶνε πολὺ μικρὰ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις, καὶ ἂν δὲν εἶχον καὶ ἐγὼ νὰ προβῶ εἰς ἐρεῦνας εἰς τὴν συνοικίαν αὐτήν, θὰ σᾶς ἄφιναν νὰ ἐνεργήσετε μόνος.

— Ἀλλὰ θὰ με συνοδεύσετε... ἔπειτα, τίς οἶδε; καμμιά φορὰ εἰς τὰς φαινομένας ἀπλᾶς ἐρεῦνας εὐρίσκει τις πολλὴν ὕλην, ἡ ὁποία δύναται νὰ τοῦ χρησιμεύσῃ πρὸς ἀνακάλυψιν σπουδαίων γεγονότων.

— Ἐχετε δικαίον, διέκοψεν ὁ ἐπιθεωρητὴς.

Οὔτω συνομιλοῦντες ἔφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν, ἔνθα εἶχε διαπραχθῇ ἡ κλοπή.

Ὁ θυρωρὸς τοὺς ἀνέμενε.

— Θὰ σᾶς ὀδηγήσω, κύριε ὑπαστυνόμε, εἶπεν.

— Εἰς ποῖον πάτωμα εὐρίσκειται αὐτὸ τὸ δωμάτιον;

— Εἰς τὸ τρίτον.

Ὁ κύριος Μπουβάρ ἤρξατο νὰ δυσθυμῇ, λυπούμενος ὅτι ἔχανε τὸν πολῦτιμον καιρὸν του· τί ἀλλόκοτος ἰδέα, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, μοῦ ἦλθε νὰ συνοδεύσω τὸν ὑπαστυνόμον εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν. Δὲν ἔχω νὰ κάμω τίποτε ἐδῶ μετὰ τὰς ἐξετάσεις τοῦ ὑπαστυνόμου· ἀλλ' ἀφοῦ ἦλθα, δὲν δύναμαι νὰ φύγω.

Οἱ τρεῖς λοιπὸν ἄνδρες εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον, ἔνθα διεπράχθη ἡ κλοπή καὶ ἤρχισαν τὰς ἐρεῦνας.

— Ποῖος εἶνε ὁ ἐνοικιαστὴς αὐτοῦ τοῦ δωματίου; ἠρώτησε μηχανικῶς ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς δημοσίας ἀσφαλείας.

— Εἶνε ἓνας νέος, ἀπήντησεν ὁ θυρωρὸς, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου καιροῦ κάθεται

ἐδῶ· μοῦ εἶπεν ὅτι εἶνε φοιτητῆς τῆς νομικῆς καὶ ὅτι ὀνομάζεται Μάξιμος. Φαίνεται καλὸς νέος· μοῦ ἐπροπλήρωσε δύο μῆνας.

— Ἀλλὰ δὲν κατοικεῖ λοιπὸν ἐδῶ τακτικά, ἀφοῦ καὶ χθὲς καὶ σήμερον δὲν ἦλθε διόλου.

— Ὅχι, μοῦ εἶπεν ὅτι ἐνοικιάζει τὸ δωμάτιον αὐτὸ διὰ νὰ ἔρχεται ἐνίοτε.

Ὁ ὑπαστυνόμος προβάς εἰς ἐρεύνας, παρετήρησεν ὅτι τὰ κλαπέντα ἐκ τοῦ δωματίου τοῦ Μάξιμου δὲν εἶχον μεγάλην ἀξίαν. Ἡπόρησε δὲ διὰ τοῦτο, διότι ὁ ἔνοχος, ἢ ἔνοχοι, διαρρήξαντες τὴν θύραν τῆς εἰσόδου, ἐπεβάρυνον τὴν θέσιν των ἀνευ μεγάλου κέρδους, ἀφίσαντες ἀνέπαφα πολλὰ εἶδη ἀξίας ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ νέου.

Ἐνθ' ὁ ὑπαστυνόμος ἔκαμνε ταχέως τὰς περὶ τῆς διαπραχθείσης κλοπῆς παρατηρήσεις του, ὁ ἐπιθεωρητῆς εἶδεν ὅτι τὸ μόνον ἔπιπλον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀφῆρεσαν πράγματά τινα, ἦτο τὸ πολυτελέστερον τῶν ἐν τῷ δωματίῳ εὐρισκομένων. Προδήλως ἄρα, τὸ ἔπιπλον τοῦτο, εἶδος γραφείου, ἐχρησίμευεν εἰς τὸ νὰ περικλείη ἀντικείμενα, εἰς ἃ ἀπέδιδε σημασίαν τινά.

Ἐπομένως ὁ κύριος Μπουβάρ ἐσκέφθη, διατί οἱ κλέπται ν' ἀναδιφῶσι μόνον αὐτὸ τὸ ἔπιπλον; Ἐπλησίασε καὶ αὐτὸς νὰ ἐξετάσῃ τὸ ἠνέφξε καὶ παρετήρησεν ἐντὸς αὐτοῦ. Αἴφνης ὠπισθοδρόμησε βιαίως, εἶτα πλησίασας ἔκυψε καὶ παρετήρησεν ἐκ δευτέρου.

— Παράδοξον! ἔλεγε, δὲν εἶνε δυνατόν, εἶμαι τρελλός· ἡ τύχη δὲν βοηθεῖ τόσον εἰς τὰς ἐρεύνας· ἀλλ' ἄς ἴδωμεν ἐκ νέου.

Τὰς σκέψεις ταύτας ὁ ἐπιθεωρητῆς τῆς ἀσφαλείας ἔκαμνε ἀκαριαίως· εἶχε δὲ καὶ ὁ ὑπαστυνόμος περατώσει τὰς ἐρεύνας του.

— Ἐλθετε! εἶπεν εἰς τὸν Μπουβάρ· ἐτελείωσα.

— Περιμείνατε, θέλω νὰ ἐξετάσω αὐτὸ τὸ ἔπιπλον.

— Ἀλλὰ τὸ ἐξήτασα ἐγώ.

— Εἶνε περίεργον· αἰσθάνεται τις ὁσμὴν ὑδροκυανικοῦ ὀξέος ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ ἔπιπλου.

Ὁ κύριος Μπουβάρ ἤνοιξε καὶ πάλιν τὸ γραφεῖον καὶ ἐξήτασε τὸ περιεχόμενον μετὰ προσοχῆς.

Ἐν τινι γωνίᾳ ὑπὸ διάφορα ἄλλα ἀντικείμενα ἀνεκάλυψε φιαλίδιον κρυστάλλινον καὶ ἀνευ πάματος. Ὁ ἐπιθεωρητῆς τὸ ὠσφράνθη καὶ παρετήρησεν ὅτι περιέκλειε ρευστόν, οὐτινος βάσις ἦτο τὸ πικραμύγδαλον.

— Θὰ τὸ λάβω αὐτὸ τὸ φιαλίδιον καὶ κατόπιν θὰ σὰς εἶπω διὰ ποῖον λόγον. Ἄς φύγωμεν.

Ἀμφότεροι ἀνεχώρησαν ἐκ τοῦ δωματίου. Ἐρωτηθεὶς καθ' ὁδὸν ὁ ἐπιθεωρητῆς ὑπὸ τοῦ ὑπαστυνόμου, ὁποῖαν ἀπέδιδε σπουδαιότητα εἰς τὸ φιαλίδιον αὐτό:

— Πολὺ μεγάλην, ἀπήντησεν.

Μεθ' ὃ ἀπεχωρίσθησαν.

Ὁ κύριος Μπουβάρ εἶχεν εἶπει τὴν ἀ-

λήθειαν· ἡ ἀνακάλυψις αὐτῆ ἡδύνατο νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὰ ἴχνη, τὰ ὁποῖα ἐπεζητεῖ. Τὸ εὐρεθὲν φιαλίδιον περιέκλειεν ὑδροκυανικὸν ὀξύ; Αὐτὸ ἔπρεπεν ἀμέσως νὰ μάθῃ.

Καὶ ὁ ἐπιθεωρητῆς ἐγκαταλιπὼν τὰς ἀρξαμένας ἐρεύνας του, ἐπανῆλθεν ἐν τάχει εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας, ἔνθα εὐρε τὸν κύριον Λεβέλ, τὸν ὁποῖον παρεκάλεσεν, ἀφοῦ τῷ διηγήθη ὅσα εἶδε, νὰ δώσῃ πρὸς ἀνάλυσιν εἰς τὸν ἱατρὸν Δουσατέλ ὅ,τι εἶχεν ἀπομείνει ἐντὸς τοῦ φιαλιδίου. Ὁ τμηματάρχης τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, κατανοῶν τὴν ἀξίαν τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης, ἔδωκεν ἀμέσως διαταγὰς πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς αἰτήσεως τοῦ κυρίου Μπουβάρ.

— Περὶ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ θὰ ἐνασχοληθῆτε τώρα; ἠρώτησεν ὁ κύριος Λεβέλ.

— Καὶ πολὺ ταχέως μάλιστα.

— Πολὺ καλὰ· πηγαίνω νὰ εὕρω τὸν κύριον Περνελέν, ὅπως συνομιλήσωμεν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου.

Ὁ ἐπιθεωρητῆς δραστήριως ἐτέθη εἰς κίνησιν. Ἡ ὑπόθεσις αὐτῆ μεγάλως τοῦ ἤρεσκε νῦν, ὅτε ἐνόμιζεν ὅτι κρατεῖ ἀρχὴν τινα ἴχνους· εὐκόλως δ' ἔλαβεν ὅσας ἤθελε περὶ τοῦ Μάξιμου πληροφορίας. Ἀπό τινος χρόνου, ὁ νεανίας οὗτος ἔχανε πολλὰ εἰς τὸ χαρτοπαίγιον· ἡ διαγωγὴ του δὲν ἦτο πλέον τόσον τακτικὴ. Μετ' ὀλίγον ὁ Μπουβάρ ἔμαθεν ὅτι ἡ κυρία Μαριῶν δὲν εἶχε περιουσίαν. Ὁ υἱὸς τῆς πάντοτε κατοικῶν ἐν τῷ μητρικῷ οἴκῳ, σπανίως ἐφαίνετο εἰς αὐτόν, αἱ δὲ σπουδαί του δὲν ἦσαν τὰ αἴτια τῶν ἀπουσιῶν τούτων· ἔθεωρετο μάλιστα ἐκ τῶν ἥκιστα ἐπιμελῶν φοιτητῶν. Ἐκ τοῦ ἐναντίου ἐσύχναζε τακτικὰ εἰς τὴν Λέσχην τῶν «Ἀρικο» μετὰ τινος μακρηγορίας δὲ Βονεῖλ. Αἱ πρῶται αὗται πληροφορίαι ἐπεβεβαίωσαν τὰ συμπεράσματα τοῦ ἀξιολόγου ὑπαλλήλου, μεταβληθέντα μετ' οὐ πολὺ εἰς βεβαιότητος ὅτε ἔλαβε γνῶσιν τῆς ἐκθέσεως τοῦ ἱατροῦ κυρίου Δουσατέλ, ὅστις, ἀναλύσας τὸ περιεχόμενον τοῦ φιαλιδίου, διδεδεικένον ὅτι τοῦτο περιεῖχεν ὑδροκυανικὸν ὀξύ.

— Πρέπει χωρὶς ἄλλο, διελογίσθη ὁ Μπουβάρ, νὰ μάθω τί ἔκαμνε αὐτὸς ὁ νέος τὴν νύκτα τοῦ ἐγκλήματος· θὰ ἴδω ἐὰν ἀπατώμαι.

Τὸ ἔργον του ἦτο ἀκροσφαλές, διότι ὁ ἐπιθεωρητῆς ἐπαναλαβὼν τὰς ἐξετάσεις ἐπληροφορήθη ὅτι ὁ Μάξιμος, κατὰ τὴν συνήθειάν του, εἶχε διέλθει τὴν νύκτα ἐκείνην ἐν τῇ Λέσχῃ. Βεβαίως ἦτο παρῶν εἰς τὸ χαρτοπαίγιον ὅτε ἐκέρδιζεν ὁ κόμης δὲ Φερουζόλ καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ εἶδεν αὐτόν κερδαίνοντα σημαντικὸν ποσόν.

Ἐκεῖ ἐσταμάτουν αἱ πληροφορίες του.

Ὁ κύριος Μπουβάρ ἐνεθυμεῖτο ὅτι οἱ φίλοι τοῦ δὲ Φερουζόλ εἶχον βεβαιώσει ὅτι οὐδὲν μέλος τῆς Λέσχης ἐξῆλθε εἰμὴ μετὰ μίαν ὥραν ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ θύματος.

Ἐνταῦθα ὑπῆρχε πρόσκομμα ἀνυπερ-

βλητον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου συνετρίβετο πᾶσα ἡ ὀξύδερκεια τοῦ κυρίου ἐπιθεωρητοῦ.

Καὶ ἂν παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ Μάξιμος εἶχεν ἐξέλθει πρῶτος ἐκ τῆς Λέσχης μετὰ τοιούτους σκοπούς, δὲν ἦτο πιστευτὸν ὅτι ἡδύνατο νὰ συναντήσῃ τὸν πλούσιον εἰσοδηματιᾶν· ἐν τούτοις ἠθικῶς βαρεῖται ὑπόνοιαι διηγείροντο κατὰ τοῦ νέου. Τὴν πρώτην δὲ παρεῖχεν ἡ ἀνακάλυψις τοῦ φιαλιδίου.

Ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν ἤρκει ὅπως ἀρχίσῃ δικαστικὴ ἐνέργεια.

Ἀναπολῶν ὅλας τὰς περιστάσεις τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ πτώματος, ἀνεκάλυπτεν ὅτι δὲν ἡδύνατο νὰ τὰς συνδέσῃ μετὰ τὰς πληροφορίες, τὰς ὁποίας εἶχε λάβει περὶ τοῦ Μάξιμου. Ἀλλ' αἴφνης περιστατικὸν τι ἔδωκε νέαν ὄθησιν εἰς τὰς ἐρεύνας του.

Πρῶϊαν τινά, ὁ κύριος Λεβέλ προσεκάλεσε τὸν ἐπιθεωρητῆν νὰ ἔλθῃ ἀμέσως εἰς τὸ γραφεῖόν του· ἐν νέον πρόσωπον ξένον ἐκάθητο πλησίον τοῦ τμηματάρχου τῆς δημοσίας ἀσφαλείας.

— Πολὺ μὰς βοηθεῖ ἡ θεία Πρόνοια, ἀγαπητέ μου κύριε Μπουβάρ, εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς δολοφονίας τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ καὶ εἶχατε πολὺ δίκαιον ν' ἀποδίδετε μεγάλην σπουδαιότητα εἰς τὴν ἀνακάλυψίν σας εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ Μιρομενσίλ. Ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Λεβέλ, εἶνε μέλος τῆς Λέσχης τῶν «Ἀρικο» καὶ μοὶ ἔκαμε μίαν σπουδαίαν κατάθεσιν.

Ὁ ἐπιθεωρητῆς προσεκλίνατο.

— Ὁ κύριος Δυβουᾶ, τὸν ὁποῖον σὰς παρουσιάω, παρευρέθη εἰς τὸ παιγνίδιον τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ. Ἐνθυμεῖται μάλιστα ὅτι εἶχε παίξει πρότερον μετὰ τοῦ Μάξιμου καὶ τοῦ ἐκέρδισε μέγα ποσόν.

Ὁ Μάξιμος ἐφάνη λυπηθεὶς πολὺ δι' αὐτὴν τὴν ἀπώλειαν καὶ παρηκολούθει μετὰ μεγάλου ἐνδιαφέροντος τὸ παιγνίδιον καὶ τὰ κέρδη τοῦ κυρίου δὲ Φερουζόλ. Ἐνθυμεῖται προσέτι ὁ κύριος Δυβουᾶ ὅτι ὁ Μάξιμος ἦτο νευρικός, εἶχεν ἀκουσίας κινήσεις καὶ ἀνεσκίρτα βλέπων τὰ μεγάλα κέρδη τοῦ εὐγενοῦς νορμανδοῦ, ὁ ὁποῖος, καθ' ἣν στιγμὴν εὐρίσκετο εἰς τὸ ζενίθ τοῦ κέρδους, εἶπεν ὅτι θ' ἀναχωρήσῃ χωρὶς ἄλλο ἐκ τῆς Λέσχης εἰς τὰς ἔνδεκα καὶ ἡμίσεις. Τοῦτο ὅλοι οἱ παῖκται, καθὼς καὶ ὁ Μάξιμος, ἤκουσαν· κατ' ἐκείνην δὲ τὴν στιγμὴν ὁ νέος ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ κυρίου Δυβουᾶ, ἐξήγαγε τὸ ὠρολόγιόν του, ἦτο δὲ ἡ ἔνδεκατῆ καὶ τέταρτον· ἀμέσως λοιπὸν ἐπροσκάσιθη ὅτι εἶχε συνέντευξιν καὶ ἀνεχώρησεν ἐσπευσμένως, ὅλοι δὲ οἱ ἄλλοι ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς Λέσχης μετὰ μίαν ὥραν.

— Ἀλλ' αὐτὴ ἡ κατάθεσις εἶνε πολὺ σπουδαία, διέκοψεν ὁ κύριος Μπουβάρ.

— Βεβαίως, ἐξηκολούθησεν ὁ τμηματάρχης, τώρα ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ ὑποθέσωμεν, μεθ' ὅσα ἐμάθομεν περὶ τῆς οικονομικῆς καταστάσεως τοῦ Μάξιμου, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς ἐὰν ἀνεχώρησε τόσον κατεσπευσμένως ἐκ τῆς Λέσχης ἐν τέταρτον πρὸ τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ, ἔπραξε

τούτο, ὅπως περιμείνη τὸν κόμητα καὶ τὸν ληστεύσῃ καθ' ὁδόν.

— Αὐτὴ εἶπε καὶ ἡ ἰδική μου γνώμη, εἶπεν ὁ κύριος Δυβουά· ἐὰν δὲ δὲν ἦλθον ἀμέσως νὰ καταθέσω ταῦτα, τοῦτο προήλθε διότι ἐβράδυναν νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν μνήμην μου τὰ περιστατικὰ αὐτά.

— Πρέπει νὰ μάθωμεν τί ἔκαμεν ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του ὁ ὑποτιθέμενος ὡς δολοφόνος, προσέθετο ὁ ἐπιθεωρητής, διότι ἴσως προητοίμασε κανὲν ἀλλοθι.

— Καὶ ἐγὼ μεταβαίνω ἀμέσως ν' ἀνακοινώσω εἰς τὸν ἀνακριτὴν τὴν κατάθεσιν τοῦ κυρίου Δυβουά, εἶπεν ὁ κύριος Λεβέλ.

*
**

Ἀκριβῶς τὴν αὐτὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐγίνετο ἡ ἀνωτέρω συνομιλία, ὁ Μάξιμος ἐλάμβανεν εἰς τὴν ἐν ὁδῷ Μιρομενσίλ κατοικίαν του ἐπιστολὴν τῆς δεσποινίδος Ἀλίκης.

Ἡ νεῆνις τὸν εἰδοποιεῖ ὅτι τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο δὲν θὰ ἐγίνετο συναναστροφὴ εἰς τὸ μέγαρόν των. Ὁ νεανίας, ἀφοῦ ἀνέγνωσεν ἐπανειλημμένως τὴν ἐπιστολὴν τῆς μνηστῆς του, τὴν ἔρριπεν εἰς τὸ πῦρ τῆς ἐστίας· ἦτο δὲ τοῦτο μεγάλη θυσία, ἀλλὰ τοιοῦτοτρόπως ἐξεπλήρου τὸν ὄρκον, τὸν ὁποῖον εἶχε κάμει εἰς τὴν Ἀλίκην, νὰ ἐξαφανίζη τούτέστιν ἀμέσως πᾶσαν ἐπιστολὴν, ἣν αὐτὴ ἤθελε τῷ γράψει.

Ὑπὸ μόνον τὸν ὄρον τοῦτον ἡ δεσποινίς δὲ Λομπρέ εἶχε συγκατανεύσει ν' ἀντεπιστέλλῃ μετ' ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἠγάπα καὶ ὁ Μάξιμος ἦτο πολὺ ἔντιμος, ὅπως μὴ παραβῆ τὴν ὑπόσχεσίν του.

Ἐν τούτοις πλήρης εὐτυχίας ἐπὶ τῇ ἀγγελθείσῃ γνωστοποιήσῃ, ὁ υἱὸς τῆς ὠραίας Μαριῶν, ὅστις δὲν εἶχεν ἴδει τὴν μητέρα του ἀπὸ δύο ἡδὴ ἡμερῶν καὶ ὅστις ἐκάκιζεν ἑαυτὸν διὰ τὴν ἀδιαφορίαν του πρὸς ἐκείνην, ἥτις τὸν εἶχε γεννήσει καὶ ἀναθρέψει, ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ καὶ διέλθῃ τὴν ἡμέραν του ἐν τῷ μικρῷ οἴκῳ του κατὰ τὴν ὁδὸν Βατινιόλ.

Ἡ κυρία Μαριῶν δὲν ἐκατηγόρει τὸν υἱὸν της διὰ τὴν ἀδιαφορίαν του· ὑπέφερον ἔνεκα τῶν μακρῶν ἀπουσιῶν του, ἀλλὰ δὲν παρεπονείτο. Ὑπεδέξατο λοιπὸν τὸν Μάξιμον μὲ τὸ χάριεν ἐκεῖνο μειδίμα, ὅπερ πάντοτε εἶχεν εἰς τὰ χεῖλη, ὡσάκις ἐπανέβλεπε τὸν υἱὸν της. Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ Νίνα ἦτο σοβαρωτέρα τοῦ συνήθους· μετὰ τὸ μητρικὸν φίλημα ἔλαβε τὸν Μάξιμον ἀπὸ τῆς χειρὸς, τὸν ἔφερεν εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ ἀνευ προλόγου τῷ εἶπε :

— Μέχρι σήμερον σὲ ἠπάτησα· ὁ πατήρ σου ζῆ!

συνέλαβον μετὰ δύο ὥρας ἐν τῷ κατὰ τὴν ὁδὸν Μιρομενσίλ δωματίῳ του.

Ὁ νεανίας ἤχθη εἰς τὰς φυλακάς.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Σ.

Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ

Διήγημα κατὰ τὸ γαλλικόν.

[Τέλος]

Β'

Ἦτο ἀργά, καὶ ὁ μηχανικὸς εἶχεν ἀνάγκην ἀναπαύσεως, διότι εἰργάζετο πολὺ. Ὡς ἐκ τούτου ἡ συνδιάλεξις διεκόπη. Τὴν ἐπιούσαν ὁ Βεννὰ ἴστατο, κατὰ τὸ σύνηθες, εἰς τὸ παράθυρον σκυθρωπός, θεόμενος τὸν πρὸ αὐτοῦ ἀτελεῦτητον Πόντον.

Αἴφνης πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας του ἐσταμάτησεν ἀγοραία ἄμαξα, ἐξ ἧς μετὰ σπουδῆς κατῆλθε νεαρὰ κυρία, ἀπλούστατα, ἀλλὰ μετὰ σπανίας φιλοκαλίας ἐνδεδυμένη, καὶ ἂν δὲν ἦτο ὠραία, ἐν τούτοις ἡ φυσιογνωμία της ἔθελγε καὶ συνήραζεν ἐκ πρώτης ὄψεως.

Βλέπων αὐτὴν ὁ Βεννὰ ἐπεφώνησεν ἔκπληκτος :

— Λαύρα!

Ἡ ξένη ἔστρεψε καὶ ἀνέκραξεν ἐπίσης διὰ τόνου ἐμφανίντος μεγάλην ἔκπληξιν :

— Κύριε Βεννὰ!

— Πῶς ἐδῶ; ἠρώτησεν οὗτος πλησιάσας αὐτήν. Ἴσως κατάγασθε ἀπ' ἐδῶ, καὶ ἤλθατε βεβαίως νὰ ἐπισκεφθῆτε τοὺς συγγενεῖς σας, τοὺς φίλους σας.

Αὕτη δὲν ἀπήντησεν· ἐφαίνετο ὅμως λίαν τεταραγμένη.

— Καὶ σεῖς, κύριε Βεννὰ, τῷ εἶπε, πῶς γίνεται νὰ σὰς εὔρω ἐδῶ. Μίαν ἡμέραν ἀνεχωρήσατε αἰφνιδίως καὶ ἔκτοτε κανεὶς τῶν φίλων σας δὲν ἔμαθε τί ἀπεγείνατε;

— Σεῖς, δὲν γνωρίζετε τὴν αἰτίαν τῆς αἰφνιδίας καὶ ἐσπευσμένης ἀναχωρήσεώς μου;

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐγένετο καταπόρφυρος. Βαθεῖα σιγὴ ἐπεκράτησεν ἐπὶ τινὰς στιγμάς, καθ' ἧς ἀμφότεροι μελαγχολικῶς ἐπεσκόπουν τὸ παρελθόν.

— Ἀχ! Λαύρα, ἐπανέλαβέ τρυφερῶς, ὁ διὰ σὲ ἔρωσ μου ἦτο τόσῳ μέγας, ὥστε διὰ νὰ γίνω ἄξιος τοῦ ἰδικοῦ σου, θὰ ἐπραττον τὰ πάντα, θὰ ἀπέβαλον τὴν κατηραμένην δειλίαν μου, θὰ ἐγινόμην πρὸς χάριν σου ἀξιαγάπητος, εὐχαρῖς, κοινωνός. Μοὶ φαίνεται ὅτι ἐὰν ἀπεφάσιζες νὰ ἐνώσῃς τὴν ὑπαρξίν σου μετὰ τὴν ἰδικήν μου, τὸ μέλλον ὀλοσχερῶς θὰ μετεβάλλετο δι' ἐμέ. Τὴν ζωὴν, ἡ ὁποία μέχρις ἐκείνης τῆς ἐποχῆς μου ἐφαίνετο σκοτεινὴ, τὴν ἔβλεπον πλησίον σου ἀκτινοβολοῦσαν. Ἐπὶ τινὰ καιρὸν μὲ ἐβαυκαλίσε μὲ τρελλὴ ἐλπίς, διατί μοῦ ἀπέδειξες

τόσῳ σκληρῶς ὅτι τὰ ὄνειρά μου οὐδὲν ἄλλο ἦσαν ἢ πομφόλυγες, ἔτοιμοι νὰ διαρραγῶσι εἰς μίαν σου λέξιν; Λαύρα, δὲν ἤξιζον τόσην καταφρόνησιν, ἐλπίζω ὅμως ὅτι θὰ δοθῇ περίστασις νὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω ἐμπράκτως.

— Δὲν σὰς κατεφρόνουν, σὰς τὸ ὀρκίζομαι. Εὐχαρίστως θὰ συνετέλουν εἰς τὴν εὐτυχίαν σας, ἐὰν ἤμην ἐλευθέρα, ἀλλὰ, δυστυχῶς, εἶχον δεσμευθῆ.

— Εἶχες δώσει τὴν καρδίαν σου καὶ τὴν χεῖρά σου εἰς ἄλλον; Ἐκαμες πολὺ καλὰ νὰ μὴ μοῦ τὸ εἴπῃς, διότι οὐδὲν θὰ μὲ ἐμπόδιζε νὰ τρέφω μῖσος θανάσιμον ἐναντίον ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἐτέθη ὡς πρόσκομμα εἰς τὴν εὐτυχίαν μου.

Ἡ Λαύρα ἀκούσασα ταῦτα, κατελήφθη ὑπὸ τρόμου, καὶ εἶπε μετὰ ζωηρότητος :

— Ἡ χροστότης ὅμως τοῦ χαρακτῆρός σας, θὰ σὰς κατεδίκαζε, καὶ θὰ σὰς ἠνάγκαζε νὰ ἀποδιώξητε τῆς καρδίας σας αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα εἶνε ἀνάξια ὀμῶν.

— Ὁ Θεὸς τὸ ἤξυρει, Λαύρα.

Βροντὴ αἴφνης ἐκεῖ που ἐκραγεῖσα διέκοψε τὴν συνδιάλεξιν των. Ὁ τε Βεννὰ καὶ ἡ Λαύρα, ἀπησχολημένοι εἰς τὴν ἔρευναν τοῦ παρελθόντος, δὲν εἶχον παρατηρήσει τὰ συμπτώματα ἐπικειμένης θύελλης ἐξ ἐκείνων, αἵτινες ἐνίστε ἐνσκήπτουσι παρὰ τὰς ἀκτὰς μετὰ τρομακτικῆς ταχύτητος.

Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦν ἀπὸ τινος βαρεῖα καὶ πεπληρωμένη ἀσφυκτικῶν ἀτμῶν.

Μελανὰ νέφη ἐκάλυπτον τὸ στερέωμα.

Κύματα ὑπερμεγέθη ἐθραύοντο παταγωδῶς ἐπὶ τῶν βράχων. Ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ ἀκαριαίως διεδέχοντο ἀλλήλας. Ἡνοίχθησαν τέλος οἱ καταρράκται τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἡ βροχὴ ἤρξατο πίπτουσα κρουνηδόν. Ἀμφότεροι οἱ συνδιαλεγόμενοι εἰτήληθον ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐν ἣ ἔστησαν ἀκίνητοι, καὶ σιγῶντες ἐθεῶντο μετὰ θρησκευτικῆς προσοχῆς τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐκείνην παραφορὰν τῆς φύσεως. Κατὰ τινὰ στιγμὴν σχετικῆς ἡρεμίας, ὅτε ἡ θύελλα ἐμετριάσθη, ὡς ἵνα ἀναλάβῃ νέας δυνάμεις, ἀνθρωπὸς τις εἰσήλθεν ἀσθμαίνων εἰς τὴν οἰκίαν καὶ πλησιάσας τὸν Βεννὰ, εἶπεν αὐτῷ :

— Κύριε Βεννὰ, ὁ μηχανικὸς θὰ χαθῆ, διότι ἦτο ἀπάνου στὸ φάρο, ὅταν μὲ μίαν ἐξέσπασε ἡ φουρτοῦνα καὶ ἡ βάρκα, ποῦ εἶχε γιὰ νὰ γυρίσῃ, ἔσπασε ἡ θάλασσα ὀλοένα ἀνεβαίνει, καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγον τὰ κύματα θὰ τὸν σαρώσουν.

Ἐπὶ τῇ ἀναγγελίᾳ ταύτῃ, ἡ Λαύρα ἐγένετο πελιδνὴ ὡς σουδάριον.

— ὦ! Θεέ μου, ἀνέκραξεν ἀπελπισ, τίς θὰ σώσῃ τὸν σύζυγόν μου;

Πάραυτα ὅμως μετενόησε παρατηρήσασα τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου τοῦ Βεννὰ.

— Εἶνε σύζυγός σου ὁ Τελνιέ;

— Ναί, ἀπεκρίθη διὰ πνιγομένης φωνῆς, δι' αὐτὸν ἤλθα ἐδῶ.

— Λαύρα, ἐφώνησεν ὁ Βεννά, θὰ τὸν σώσω, ἢ θὰ ἀποθάνω μαζί του.

Δίδων αὐτῇ τὴν διαβεβαίωσιν ταύτην εἶχε μεταμορφωθῆ, τὰ χαρακτηριστικά του δὲν ἐξέφραζον ὡς πρότερον, οὔτε δισταγμὸν οὔτε δειλίαν, ἀσυνήθης ἐνεργητικότης ἀντενάκλα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ἡ φυσιογνωμία του ἦτο ἀνδρική, ἀποφασιστική, αὐτῇ δὲ ἡ φωνή του ἐξέφραζεν ἀποφασιστικότητα καὶ πεποίθησιν.

Χωρὶς νὰ ἀναμείνη τὴν ἀπάντησιν τῆς συζύγου τοῦ κινδυνεύοντος φίλου του, ἔσπευσεν εἰς τὴν παραλίαν. Λέμβος ἦτο προσδεδεμένη ἐκεῖ που ἐρείφη ἐντὸς καὶ κωπηλατῶν μετὰ δυνάμεως κατώρθωσε, ἂν καὶ τὸ ρεῦμα ὤθει αὐτὸν πρὸς τὴν παραλίαν, νὰ φθάσῃ σώος καὶ ἀβλαβῆς εἰς τὸν φάρον.

Ἦτο καιρός. Ὁ μηχανικός εἶχεν ἀποκάμει, τὰ δὲ κύματα ἠπειλοῦν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ τὸν παρασύρουν. Ἦρπασε τὸ σχοινίον, ὅπερ τῷ ἔρριψεν ὁ Βεννά καὶ ἐτοποθετήθη μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ λέμβῳ.

Τὰ κύματα ἀνύψουν ὡς πτερόν τὸ ἐλαφρόν ἀκάτιον καὶ διηύθυνον αὐτὸ κατὰ τῶν βράχων. Οἱ ἐν αὐτῷ ἠγωνίσθησαν ἐπὶ πολὺ ἵνα μεταβάλλωσι τὴν διεύθυνσίν του, ἀλλ' εἰς μάτην. Κύμα ἰσχυρότερον τῶν ἄλλων παρέσυρεν αὐτοὺς μετὰ σφοδρότητος πρὸς τοὺς βράχους.

Ἡ κυρία Τελνιέ, ἀκίνητος ἐπὶ τῆς ἄμμου, μετ' ἐνεσφιγμένην τὴν καρδίαν, πνευστιῶσα, παρηκολούθει διὰ βλέμματος πλήρους ἀδημονίας τοὺς δύο ἀνδρας, ἀγωνιζομένους ἐναντίον τὸσφ κρατεροῦ ἀντιπάλου.

Ἄφνης ἔρρηξε κραυγὴν σπαραξικάρδιον καὶ ἔπεσεν ἀναίσθητος ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἰδοῦσα τὸ μὲν σκάφος διαρρηγνύομενον, τοὺς δὲ ἐν αὐτῷ γενομένους ἀφάντους ἐν στροβίλῳ ἀφροῦ.

Ὅτε ἠνέφξε τοὺς ὀφθαλμούς της, ἔτρεξε πρὸς τὸν σύζυγόν της, ὅστις ἴστατο παρ' αὐτῇ ὄρθιος.

— Ἐτρόμαξε παρατηρήσασα τοὺς ἐπὶ τοῦ προσώπου του μῶλωπας, καὶ τὸ ἐξ αὐτῶν ρέον αἷμα.

— Μὴ ἀνησυχῆς δι' ἐμέ, Λαύρα, εἶπεν, ἐσώθην μετ' ὀλίγους μῶλωπας, τῶν ὁποίων ἔπειτα ἀπὸ ἐξ ἡμέρας δὲν θὰ μείνει οὔτε ἴχνος· τὸν ἥρωα σωτήρά μου πρέπει νὰ κλαύσῃς.

Ἐδείξεν αὐτῇ τὸν Βεννά, ἐξηπλωμένον ἐπὶ τῆς ἄμμου.

Εἶχε γενναιοφρόνως θυσιασθῆ.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἀμφοτέροι, ὠθούμενοι ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἔμελλον νὰ πέσωσι ἐπὶ τῶν σκοπέλων καὶ κατασυντριβῶσιν, ὁ Βεννά ἐνηγκαλίσθη τὸν σύντροφόν του, καὶ οὕτω τὸ σῶμα αὐτοῦ προεφύλαξε μὲν τὸ τοῦ φίλου του, ἐπλήγη ὅμως καιρίως εἰς τὸ στήθος. Τὸ αἷμα ἔρρεεν ἀφθόνως ἐκ τοῦ χαίνοντος πλατέος καὶ βαθέος

τραύματος, ὅπερ θὰ τὸν ἔφερον εἰς τὸν τάφον.

Ἐμείνεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀναίσθητος, ὅτε δὲ συνήλθεν, ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ μειδιάσῃ εἰς τοὺς περικυκλοῦντας αὐτὸν φίλους. Δύο τῶν προσδραμόντων κατοίκων τὸν μετέφερον εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀκολουθούτων τοῦ μηχανικοῦ καὶ τῆς συζύγου του.

Ὁ ἰατρός, προσκληθεὶς τάχιστα, ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ μόνος μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐξήτασε προσεκτικῶς τὴν πληγὴν του. Ἐξερχόμενος, ἔκαμε νεῦμα τῇ κυρίᾳ Τελνιέ, ἣτις τὸν ἠρώτησε διὰ τοῦ βλέμματος, ὅτι μόλις εἶχεν ὀλίγων ἀκόμη ὥρων ζωὴν.

— Ἐπιθυμεῖ νὰ σὰς ἴδῃ, κυρία, προσέθηκεν.

Ἦτο ὠχρότατος, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του ἐξέφραζε γαλήνην ψυχῆς.

Τὴν ἐδέχθη μετ' ὀλίγον τοῦ μειδιάματός εἰς τὰ χεῖλη.

— Εἶχες δίκαιον, Λαύρα, τῇ εἶπεν, ἐκαυχώμην ὅτι ἠμποροῦσα νὰ μισήσω. . . Εἶσαι εὐχαριστημένη ἀπὸ ἐμέ;

— Ἀχ! δὲν ἤξευρα μέχρι ποίου βαθμοῦ ἠξίζατε νὰ σὰς ἀγαποῦν καὶ νὰ εἴσθε εὐτυχῆς. Διὰ ποίου τρόπου θὰ ἐξοφλήσω τὸ πρὸς ὑμᾶς χρέος μου; Πῶς θὰ σὰς ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου;

— Ἀρκετὰ ἀνταμειβόμεναι, ἀναγινώσκων εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου καὶ ἀκούων τὸν ἦχον τῆς φωνῆς σου. Ἡ ζωὴ μου ἦτο ἄχρηστος. ἠμποροῦσα νὰ κάμω καλλιτέραν χρῆσιν, εἰ μὴ θυσιάζων αὐτὴν διὰ δύο καρδίας, αἱ ὁποῖαι ἐγεννήθησαν ἢ μία διὰ τὴν ἄλλην; Θὰ ἐνθυμησθε καμμιά φορὰ τὸν δειλὸν καὶ συνεσταλμένον ἐκεῖνον νέον, ὁ ὁποῖος ἐὰν δὲν ἤξευρε νὰ ζήσῃ καλῶς, ἐγνώριζεν ὅμως τὸσφ καλὰ ν' ἀποθνήσκῃ.

Μάτην ἠθέλησε νὰ καταπολεμήσῃ τὰ ἀπαίσια προαισθήματα αὐτοῦ, καὶ νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ. Εἶχε πλήρη συναίσθησιν τῆς θέσεώς του.

Μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἡ θύελλα ἐκόπασεν, οἱ ἀστέρες ἔλαμπον ἐν τῷ οὐρανῷ, ἠκούετο δὲ ἡδὴ ὁ μονότονος τῶν κυμάτων φλοῖσθος. Ἡ νυκτερινὴ αὐρα, πλήρης θαλασσίου ἀρώματος, εἰσῆρχετο διὰ τοῦ ἡμινηφεγμένου παραθύρου.

Ὁ Βεννά συνδιελέγετο μετὰ τοῦ μηχανικοῦ καὶ τῆς συζύγου του, καθημένων παρὰ τὴν κλίνην του. Ἡ φωνὴ του ἦτο ἀσθενής. Ἡ ἐκ τῆς θυσίας του εὐχαριστήσις ἀντενάκλα ἐπὶ τοῦ προσώπου του καὶ τῷ μετέδιδεν ὠρακίότητα ὅλως ἔκτακτον.

Οὐδὲν ἐδείκνυεν ὅτι ἔπασχεν.

Μὲ τὰς πρώτας ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου ἐσβέσθη ἡρέμα ἡ ζωὴ του. Τὸ στόμα του ἐφαίνετο ἀκόμη μειδιῶν, ἐπὶ δὲ τῶν χαρακτηριστικῶν του ἀπετυποῦντο ὑπερτάτη ἡρεμία καὶ παρθενικὴ ἀγνότης.

Βλέπων τις τὸν νεκρὸν ἐκεῖνον, θὰ ἔλεγεν ὅτι ἐκοιμᾶτο, γοητευτικὰ ὄνειρευόμενος ὄνειρα!

Ἐν Πάτραις.

Ν. Γ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Τ Β Δ Ο Σ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

La Saison

(Ἡ ΕΠΟΧΗ)

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΥΟ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Πρώτη ἔκδοσις: 24 ἀριθμοὶ περιέχοντες πλεόν τῶν 2000 σχεδίων διὰ πάντα τὰ ἀντικείμενα τοῦ καλλωπισμοῦ τῶν Κυριῶν, δι' ἀσπρόρουχα, ἐνδύματα κορασιῶν, παιδίων, ἀσπρόρουχα, ἐνδύματα ἀνδρῶν καὶ νεανίσκων, ὀθόνας κλίνης, τραπέζης, καλλωπισμοῦ κτλ. Πάντα τὰ εἶδη ἐργασίας τῶν Κυριῶν.

12 πίνακες περιέχοντες, πλὴν πολλῶν ὑποδειγμάτων κεντήματος, ἀρχὰ καὶ στοιχεῖα, μονογράμματα κτλ. τοῦλάχιστον 200 σχήματα φυσικοῦ μεγέθους καὶ πλεόν τῶν 400 σχεδίων κεντήματος, soutache κτλ.

Τιμὴ συνδρομῆς ἀπλῆς ἐκδόσεως:

Διὰ τὰς Ἀθήνας: ἐξάμηνος δρ. 5. Ἐτησίᾳ δρ. 10
Διὰ τὰς ἐπαρχίας » » 6. » » 12

Ἐκδόσις πολυτελεῆς: περιέχουσα πάντα τ' ἀνωτέρω πρὸς τούτοις δὲ 36 εἰκόνας συρμῶν χρωματισμένας κατ' ἔτος.

Τιμὴ συνδρομῆς πολυτελοῦς ἐκδόσεως

Διὰ τὰς Ἀθήνας: ἐξάμηνος: δρ. 10. Ἐτησίᾳ δρ. 20
Διὰ τὰς ἐπαρχίας » » 12. » » 24

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΟΙ

ἐγγράφονται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν.

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν ὑπάρχει χειρόγραφος κατάλογος Μυθιστορημάτων, δεδεμένον τῶν πλείστων, τοῦ Δουμᾶ, Μοντεπέν, Ρισβούργ, Βελῶ, Τεράιλ, κτλ. Τὰ μυθιστορήματα ταῦτα ἀποτελοῦσιν ἀληθῆ Μυθιστορηματικὴν Βιβλιοθήκην, πωλοῦνται δὲ εἴτε ὅλα ὁμοῦ ἢ καὶ χωριστά. Μεταξὺ τῶν μυθιστορημάτων τούτων ὑπάρχει ὀλόκληρος ἡ σειρά τῶν «Δραμάτων τῶν Παρισίων», συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς «Ὠραίας Ἀνοκόμενου», καὶ πλείστα ἄλλα σπάνια καὶ δυσυρέτα μυθιστορήματα.